

A photograph of a lamp with a glowing white bulb and a dark metal base, sitting on a table next to an open book. The background is a dark brick wall.

**КРАТЪК КУРС
ЗА ИЗУЧАВАНЕ
НА ОСНОВНИТЕ
УЧЕНИЯ НА
БИБЛИЯТА**

пастор Емил Димитров

**КРАТЪК КУРС ЗА
ИЗУЧАВАНЕ НА
ОСНОВНИТЕ УЧЕНИЯ
НА БИБЛИЯТА**

Пастор Емил Димитров

КРАТЪК КУРС ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА ОСНОВНИТЕ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА

КЛЮЧ НА БИБЛИЯТА

Битието и съдбата на човека и човешкия род могат да се разберат правилно само в светлината на Священото Писание - Библията. Единствената книга, в която Бог - Създателят на човека (Бит. 1:27; Бит. 2:7) и на цялата Вселена, говори чрез Богочовека Исус Христос (Еремия 10:12).

„Тази книга – Библията, ще те държи далеч от греха; или грехът ще те държи далеч от тази книга.“

Джон Бънян

Трето преработено издание - 2011 година
Автор: пастор Емил Димитров
Редактор: Васил Долев

Съдържание:

1. Нашата вяра в Бога	/4
Свидетелства за Божието съществуване	/5
2. Писаното Слово с Божествен авторитет	/8
3. Библията - Божие Слово	/11
4. Какво ни носи бъдещето?	/15
5. Знамения за идването на Христос	/18
6. Второто пришествие	/19
7. Славният край на спасителния план	/22
8. Произходът на злото	/26
9. Спасителният план	/29
10. Какво да сторя, за да бъда спасен?	/31
11. Божият закон	/35
12. Кой промени съботния ден?	/43
13. Как да освещаваме съботния ден?	/47
14. Къде са мъртвите?	/48
15. Спиритизъм	/51
16. Делото на Христос днес	/55
17. Небесното светилище	/56
18. Кога и как ще стане очистването на Небесното светилище?	/59
19. Последната предупредителна вест на Бога до този свят	/63
20. Първата ангелска вест (Откр. 14:6,7)	/63
21. Втората ангелска вест (Откр. 14:8)	/66
22. Третата ангелска вест (Откр.14:9-12)	/68
23. Образът на звяра; Белегът на звяра и Числото 666/69	/74
24. Истинската църква	/76
25. Духът на пророчеството	/79
26. Поведение и външност на християнина	/82
27. Здравословен живот	/84
28. Дар за Господа	/86
29. Кръщение	/88
30. Как да живеем християнски живот?	/89
Приложение: Десетте Божии заповеди и тяхното значение	

1. НАШАТА ВЯРА В БОГА

Имаме ли основания да вярваме в Бога?

Съществуването на Бога не може да бъде доказано чрез научни и математически формули. Бог е безкрайно велик, за да можем ние, ограничените хора, да експериментираме с Него. За съществуването на Бога има косвени доказателства (виж Римляни 1:19,20).

Кой създаде всичко това?

Размислете по този основен въпрос!

„Вдигнете очите си нагоре, та вижте: Кой създаде тия светила, и извежда множеството им с брой? Той ги вика всичките по име; чрез величието на силата Му, и понеже е мощен във власт, ни едно от тях не липсва.” (Исаия 40:26).

Няма здравомислещ човек, който да не си задава въпроси за произхода на нещата и да не търси отговор. Кой ще му го даде?

„Той е направил всяко нещо хубаво на времето му; положил е и вечността в тяхното сърце, без обаче да може човек да издири отначало докрай делото, което е направил Бог.” (Еклисиаст 3:11).

Бог е дал право на човека да изучава материалния свят и тайните на необятната Вселена, да вниква в загадките на микрокосмоса, да изследва планетата надлъж и на шир.

Има нещо обаче, което е вън от възможностите ни за изучаване - началото и произходът на материалния свят. Относно това, никога не може да има абсолютно сигурни научни доказателства, защото не може да се направи експеримент. Всичко казано по този въпрос са само предположения, които приемаме с вяра.

Кой е създал материалния свят?

Има два отговора:

„С вяра разбираме, че световите са били създадени с Божието Слово, тъй щото видимото не стана от видими неща.” (Евреи 11:3).

Възможно ли е този удивителен свят да е дело на случайно развитие? Колкото едно явление е по-сложно, толкова вероятността то да е плод на случайност е по-малка. Светът е безкрайно сложен - следователно възможността да се създаде случайно, е невъзможна.

В Библията ясно се казва, че светът е създаден от Един разумен Творец.

„Аз създадох земята и сътворих човека на нея; Аз, да! Моите ръце разпростряха небето, Аз дадох заповеди на цялото му множество.” (Исаия 45:12).

„Така казва Господ, Изкупителят ти, Който те е образувал в утробата: Аз съм Господ, Който извърших всичко; Който сам разпрострях небето и сам разстлах земята.” (Исаия 44:24).

Бог не е бил зависим от предварително съществуваща материя. Той създава всичко. По отношение на началото, ние можем да бъдем само вярващи.

Свидетелства за Божието съществуване

1. Вселената говори за своя Творец (Римляни 1:19,20).

Давидов псалом:

„Небесата разказват славата Божия, и просторът извества делото на ръцете Му. Ден на ден казва слово; и нощ на нощ изявява знание.” (Псалом 19:1,2).

Космосът ни поразява със своя ред, със законите, на които е подчинен и със своето вечно движение! Той открива Божията мъдрост:

„Той направи земята със силата Си, утвърди света с мъдростта Си, и разпростря небето с разума Си.” (Еремия 10:12).

„Постави ред, който няма да премине.” (Псалом 148:4-6).

Поддържането на порядъка във Вселената е нещо толкова чудно, колкото и нейното създаване:

„И Той е преди всичко, и всичко чрез Него се сплотява.” (Колосяни 1:17).

Бог прави и двете - създава и поддържа.

2. Земята говори за своя Творец (Йов 12:7-10).

Големина, форма, отдалеченост от слъцето, скорост на движение, атмосфера и нейният състав, суша и вода - всичко това представлява сложно съчетание на условия на живот, които не могат да възникнат случайно:

„Колко са разнообразни Твоите дела, Господи! С мъдрост си направил всичките; Земята е пълна с Твоите творения” (Псалом 104:24).

3. Животът говори за своя Творец:

„Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си” (Йоан 5:26).

Той е най-великото чудо! Произходът, развитието и същността на живота са тайна. Неговият случаен произход е изключен. Протеините са сложни биохимични съединения, на чиято основа се развива животът. Те са изградени от въглерод, кислород, водород, азот, сяра и фосфор. Вероятността тези шест елемента да се срещнат случайно и да образуват една белтъчна молекула е 10 на степен 160, а необходимото време за това е 10 на 321 степен години.

Най-малката единица живот е клетката. „Преходът от макромолекулите към клетката представлява фантастичен скок, извън пределите на хипотезите, подаващи

се на проверка.” (Р. Голдбергер).

4. Флората и фауната говорят за своя Творец.

„Но попитай сега животните, и те ще те научат, и въздушните птици, и те ще ти кажат; Или говори на земята, и тя ще те научи, и морските риби ще ти изваят. От всички тези кой не разбира, че ръката на Господа е сторила това?” (Йов 12:7-9).

„Даже щъркелът по небето знае определените си времена, и гургулицата, и лястовицата, и жеравът пазят времето на идването си; а Моиите люде не знаят закона Господен.” (Еремия 8:7).

„Волът познава стопанина си, и оселът яслите на господаря си; но Израил не знае, людете Ми не разсъждават.” (Исаия 1:3).

5. Човекът говори за своя Творец: „Страшно и чудно съм създаден.” (Псалом 139:14-16).

Сърцето е съвършен орган, който изпомпва кръвта непрекъснато. Помпа със същия дебит - 6 литра в минута - заедно с мотора ще тежи няколко десетки килограма. Сърцето първо започва работа и работи през целия живот.

Кожата съдържа 2 милиона потни и 300 хиляди мастни жлези, 250 хиляди нервни клетки за индикация на студ и 30 хиляди за индикация на топлина, 150 хиляди за болка и 500 хиляди за допир. Кръвоносните съдове имат обща дължина 20 км. Нервната система има дължина 80 км. Всяка минута се произвеждат 70 милиона червени кръвни телца. Всяко кръвно телце съдържа 300 милиона молекули хемоглобин - 21 милиарда в секунда. Една молекула хемоглобин се състои от: 758 атома въглерод, 195 атома азот, 1203 водород, 1- фосфор, 3- сяра, 218- кислород.

Кой е този съвършен химик, който взема точно отброени атоми от посочените елементи и ги свързва в една молекула и то по 21 милиарда в секунда?

Най-съвършеното творение е мозъкът. Клетките на мозъчната кора са около 14 милиарда. Дължината на връзките между тях се изчислява на около 300 милиарда км. Човек никога не може да създаде подобен на мозъка механизъм, дори, ако бъде изграден с милиарди чипове, интегрални схеми и транзистори, защото съществува закон за диалектическа необходимост между различните видове материя.

6. Личният опит и съвестта:

„Вкусете и вижте, че Господ е благ; блажен онзи човек, който уповава на Него.” (Псалом 34:8).

„Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или аз от Себе Си говоря.” (Йоан 7:17).

2. ПИСАНОТО СЛОВО С БОЖЕСТВЕН АВТОРИТЕТ

1. Нашата нужда от откровение.

Природата разкрива силата и мъдростта на Твореца. Но тя не ни казва нищо за Неговата личност и характер, за Неговото отношение и изисквания към нас, за Неговата воля и намерения. Изследването на природата и разкриването на нейните тайни никога няма да ни даде отговор на тези въпроси. Ако Бог не ни се открие, Той ще остане за нас един непознат Бог. А имаме нужди, болки и проблеми (Йов 23:1-3).

2. Как искаме да ни се открие Бог?

„О, да би раздрал Ти небето, да би слязъл, да биха се стопили планините от присъствието Ти, както кога огън гори храстите, и огън прави водата да клокочи, за да стане името Ти познато на противниците Ти, и да потреперят народите от присъствието Ти.” (Исаия 64:1,2).

Чрез демонстрация на сила ли? Не. Бог не е във вятъра, земетръса и огъня, а в тихия и нежен глас (3 Царе 19:11,12).

3. Бог е избрал за нас най-съвършения начин на откровение – Писаното Слово.

Библията е откровение на Бога, на Неговия характер, на плановите Му за нас, на нашия дълг към Него.

„Защото не се срамувам от благовестието Христово; понеже е Божия сила за спасение на всеки, който вярва, първо на юдеина, а после и на езичника. Защото в него се открива правдата, която е от Бога чрез вяра към вяра, както е писано: „Праведният чрез вяра ще живее.” (Римляни 1:16,17). Всичко, което Бог има да каже на хората, е написано в Библията.

4. Да се запознаем с Библията!

Тя е съставена от две части - Стар и Нов Завет и има 66 книги общо, написана от около 40 автора. Първият е Мойсей - 3500 г. пр. Хр., а последният е Йоан - 90 г. сл. Хр.

5. Авторът е Бог (Исаия 34:16; 2 Петрово 1:21).

„Всичкото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за наставление в правдата.” (2 Тимотей 3:16).

Боговдъхновени мъже са записвали Божиите откровения. Бог е спазил принципа на постепеността. Век след век е откривал волята Си. Пълното Божие откровение намираме в Христос (Йоан 17:6-8).

6. Съхранението на Священото Писание.

С преписване и съхраняване на Священия текст са се занимавали:

Централната личност в Библията е Исус Христос

„Вие изследвате Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелстват за Мене.” (Йоан 5:39).

„И Той им рече: О, несмислени и мудни по сърце, да върватے всичко, което са говорили пророците! Не трябвае ли Христос да пострада така и да влезе в славата Си? И като почна от Мойсей и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките Писания.” (Лука 24:25-27).

3. БИБЛИЯТА - БОЖИЕ СЛОВО

За да поставим в основата на нашата вяра Библията, трябва да сме убедени, че тя е Божие Слово. Има ли достатъчно разумни факти, които показват това?

1. Вечността на Библията:

„Тревата съхне, цветът вехне, но Словото на нашия Бог ще остане до века.” (Исая 40:8).

Библията е вечна. Тя никога не е слизала от историческата сцена. Преходността и забравата не са й присъщи. Това я прави единствена. Тя е най-преследваната книга в историята. От времето на Еремия (Еремия 36:22-24) много пъти е била унищожавана и изгаряна. Но всичко, което е заплашвало съществуването ѝ, само е подпомагало известността и разпространението ѝ. Библията е най-обичаната книга. Милиони са жертвали живота си за нея. Днес тя е разпространена по целия свят.

Защо е вечна?

„Същността на Твоеето Слово е истина; и Твоите праведни присъди до една траят до века.” (Псалом 119:160).

11

а) Пророческите ученици;

б) Мъжете на цар Езекия (Притчи 25:1);

в) Великата синагога, образувана по времето на Малахия;

г) Софериците - III в. пр. Хр.- VI в. сл. Хр. Те първи съставят грижливо изработени правила за преписване и съхраняване на Священото Писание.

д) Талмудистите - II в. – VI в. сл. Хр. Те изработват строги правила за писане: колко думи и букви да има във всеки ред, колко празно място, колко думи да има на всяка страница. Цели поколения са се занимавали само с това. Колосален труд!

е) Масоретите - от VII- X в. В преписването и съхранението на Священото Писание те работели още по-педантично. Тяхното тривековно дело е масоретският текст, който използваме и до днес.

7. Преводи и на гръцки: Септуагинта - III в. пр. Хр., древносирийски - II в. сл. Хр., латински, арменски, грузински, готски - IV в. сл. Хр., старобългарски - X в., валдензи- XII в. Между XIV и XVI век се превежда на почти всички европейски езици. Днес Библията се чете на повече от 4000 езика.

Най-старите екземпляри на Библията са от II в. пр. Хр. Днес тя е представена с повече от 6000 стари екземпляра.

8. Коя е основната идея на Библията? Един велик спасителен план!

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.” (Йоан 3:16,17).

10

„Освети ги чрез истината; Твоето Слово е истина.“
(Йоан 17:17).

Сам Бог се е грижил за нейното съхранение!

„Ти, Господи, ще ги закриляш, ще пазиш всеки от тях от
това поколение до века“ (Псалом 12:7).

Въпреки развитието на човешкото познание, до днес не се
е наложило да зачеркнем нито един стих от Библията.

2. Единството на Библията.

„Потърсете в книгата Господня и прочетете; никое
от тези не ще липсва, нито ще бъде без другарката си;
защото Господ казва: Моите уста запоядаха това; и
самият Негов Дух ги събра.“ (Исая 34:16).

Библията е боговдъхновена книга, писана в продължение
на 1600 години. Състои се от 66 отделни книги, чиито
автори са хора с различна професия, възраст, образование,
социално положение, и въпреки това са писали в съвършена
хармония, защото Авторът е един - Бог. Несравнима с
никое творение на човешката мисъл и дух, претърпяла
жестоки преследвания и все пак вечно жива. Удивителни
са нейната древност и непроменимост, истинност и
непротиворечивост, нейната сила да променя човешкия
морал. Тя е най-превежданата книга в света - преведена
е на повече от 4000 езика, наречия и диалекти, най-
тиражираната и най-разпространената книга в света.

„Аз не зная под небето друга книга по-могъща и тъй
всеобщи, каквато е Библията“ (Иван Вазов).

„Колкото и да прогресира човечеството, то никога няма
да надмине културата, която блести и свети в Свещеното
Писание“ (Гьоте).

3. Силното ѝ влияние върху характера.

Библията си поставя една цел - да преобрази човека и да го
направи добър и благороден:

„Всичкото Писание е боговдъхновено и полезно за поука,
за изобличение, за поправление, за наставление в правдата;
за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено
приготвен за всяко добро дело.“ (2 Тимотей 3:16, 17).

Чудното е, че тя постига това с всеки, който се поддаде на
нейното въздействие. Тя е сила за спасение.

„Понеже не се срамувам от благовестието Христово;
понеже е Божия сила за спасение на всеки, който вярва -
първо на юдеина, а после и на езичника.“ (Римляни 1:16).
Няма друга книга с такава сила!

„Защото Божието Слово е живо, деятелно, по-остро от
всеки меч остър и от двете страни, пронизва до разделяне
на душата и духа, ставите и мозъка, и издирва помислите
и намеренията на сърцето.“ (Евреи 4:12).

4. Утехата и надеждата, която Библията дава.

„Защото всичко, що е било по-отнапред писано, писано е
било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от
Писанията да имаме надежда“ (Римляни 15:4).

Всички ние навлизаме в живота с много мечти и надежди, а
срещаме толкова разочарования, скърби, болки и страдания.
Тогава имаме нужда от утеха, надежда и сигурност. Само
Библията ни ги дава в пълнота: „Мир ви оставям; Моя мир
ви давам; Аз не ви давам, както светът дава. Да не се
смущава сърцето ви, нито да се бои.“ (Йоан 14:27).

Има ли друга книга, от която да прочетем на самотния,
отчаяния, наскърбения, при леглото на умирация или на
близките, които изпращат покойник? И в това Библията е
единствена.

5. Пророчествата на Библията:

„Ето, нещата предсказани от началото се сбъднаха, и аз ви известявам нови, преди да се появят, казвам ви ги.“ (Исаия 42:9); виж и Исаия 46:9,10.

В страниците на Библията има стотици пророчества за личности, народи и световни империи, за цялото човечество. Хилядолетия по-късно тези пророчества се изпълниха до най-малките подробности. Пророчествата са километричните камъни на историята (2 Петрово 1:19). Ето два примера:

а) Още преди 3500 години Бог предсказа участието на еврейския народ: Ако бъдат послушни на завета си с Бога (Второз. 28:1-15) и ако не Му бъдат послушни (Второз. 28:37, 64-67).

б) Съдбата на великия Вавилон (Исаия 13:19-22). Това пророчество е дадено в апологията на Вавилон. Като Божие Слово Библията е върховен авторитет на нашата вяра.

„Но ако и сами ние, или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, да бъде проклет“ (Галагяни 1:8) виж и Исаия 8:19,20.

Ние трябва да вярваме и изповядваме само това, което е писано.

Добри правила за изучаване на Библията:

- с молитва (Псалом 119:18)

- всеки ден по примера на първите християни:

„И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предрасъдък, и всеки ден изследваха Писанията да видят дали това е вярно.“ (Деяния 17:11).

- като насъщна храна (Йов 23:12, Еремия 15:16).

- да се чете наред.

Блаженството от изучаване на Библията:

„Блажен, който прочита, и ония, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо.“ (Откровение 1:3).

4. КАКВО НИ НОСИ БЪДЕЩЕТО?

Бъдещето винаги интригува със своята неизвестност и тайнственост. Затова е любопитно, когато се появят хора, претендиращи, че го познават. Мнозина прибягват до гледачки и астролози, за да научат какво ще стане с тях през утрешния ден.

„И когато ви рекат: Допитвайте се до запитвачите на зли духове и до врачовете, които шепнат и мърморят, отговорете: Не трябва ли един народ да се допитва до своя Бог? Ще прибегне ли при мъртвите заради живите? Нека прибегнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях.“ (Исаия 8:19,20).

Разгадаването на бъдещето е извън възможностите на човека. Само Бог знае бъдещето. Той е благоволил да ни открие онова, което е потребно (Второз. 29:29; Еклиз. 3:11):

„И така, пророческото слово повече се потвърждава за нас; и вие добре правите, че внимавате на него, като на светило, което свети в тъмното място, догде се зазори, и зорницата изгрее в сърцата ви.“ (2 Петрово 1:19).

В Библията има пророчества за развитието на голяма част от човешката история. Бог е поставил километрични камъни по нейния път. Едно от най-впечатлителните пророчества е Данаил 2 глава.

Кой е пророк Данаил?
(Данаил 1:1-3);

1. историческа обстановка - триумфален възход на Вавилонската империя;
Данаил между пленниците (Данаил 1:3-6);
Решение с блестящи резултати (Данаил 1:8-16, 19,20);

2. Една тревожна нощ в двора на Вавилон
(Дан. 2:1-12).

Безсилието на мъдреците да се справят със ситуацията
(Данаил 2:10,11);

Данаил се намесва (ст. 15,16);

Бог открива тайната на Данаил във видение (ст. 19).

3. Данаил пред Навуходоносор (Данаил 2:26-29).

4. Видението (Данаил 2:30-35).

5. Обяснения, които Данаил дава (Данаил 2:37-45).

Четири последователни световни империи ще отбележат пътя. Четвъртата ще се разпадне на десет царства. След това ще настъпи Божието царство.

6. Историческо изпълнение.

Наемайки се да предскаже бъдещето, Библията се излага на голям риск. Ако пророчествата ѝ не се сбъднат, значи е лъжлива книга и не заслужава внимание. Но, ако дадено пророчество се е изпълнило, тогава имаме работа с 26-вековно чудо.

Данаил и Навуходоносор трябваше да приемат пророчеството с вяра. Ние трябва само да проверим в историята, дали то се е изпълнило.

а) Златната глава - Вавилон;

б) Сребърните гърди - Мидо-Персия;

в) Меден корем- Гърция;

г) Железни крака - Рим;

д) Стъпалата от желязо и кал. Великото преселение на народите е най-голямата загадка на историята.

Като по даден знак в едно и също време народите от Европа и част от Азия тръгват на запад. Десет от тях разрушават Римската империя и основават държави в Западна Европа. Пророчеството посочва някои особености на десетте царства. Някои са силни, други - слаби. Те никога няма да се съединят, въпреки неколкокрагните им опити. Историята на десетте царства показва точното изпълнение на посочените особености в пророчеството.

7. Краят на пророчеството - падането на камъка:

„И в дните на ония царе, небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши, и владичество над което няма да премине към други люде; но то ще строши и довърши всички тия царства, а само то ще пребъде до века. И както си видял, че камък се е отскал от планината, не с ръце (т.е. не с човешка намеса), и че е разтрил желязото, медта, калта, среброто и златото, великият Бог открива на царя онова, което има да стане по-после. Сънят е истинен и тълкуванието му вярно.“
(Данаил 2:44,45).

Второто пришествие и основаването на Божието царство

„Исус им каза: Не сте ли никога прочели в Писанията тая дума: Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла; от Господа е това. И чудно е в нашите очи?; И който падне върху тоя камък, ще се строши; а върху когото падне, ще се смаже.“ (Матей 21:42,44).

Камъкът е Исус Христос. Да паднем сега, в противен случай, Камъкът ще ни смаже при Второто пришествие.

5. ЗНАМЕНЕНИЯ ЗА ИДВАНЕТО НА ХРИСТОС

Исус е с учениците Си на Елеонския хълм (Матей 24:3).

Те Му поставят два въпроса:

- а) „Какви ще са знамененията за Твоего идване?“;
- б) „Кога ще бъде то?“

Исус дава изчерпателен отговор:

1. Отношенията между народите (Матей 24:6,7).

- а) военно напрежение, световни войни;
- б) едно възделение (1 Солунци 5:1-4).

2. Знаменения в моралния живот (2 Тимотей 3:1-5; Лука 17:26-30).

Безпътната на безбожните:

„Но, ето радост и веселие, колене говеда и колене овце, ядене месо и пиене вино! И казват: Да ядем и да пием, защото утре ще умрем.“ (Исая 22:13).

3. Знаменения в социалния живот (Яков 5:1-5).

4. Знаменения в религиозния живот:

а) масово безверие: „Но, когато дойде Човешкият Син ще намери ли вяра на земята?“ (Лука 18:8).

б) подиграватели: „Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат подиграватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти и ще казват: Где е обещаното Му пришествие? защото, откакто са се поминали бащите ни, всичко си стои така както от началото на създаването“ (2 Петрово 3:3,4);

в) проповядване на Евангелието: „И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата Вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът.“ (Матей 24:14).

5. Разклащане на природните сили (Лука 21:25,26).

6. Бедствия между народите:

„Защото ще се надигне народ против народ, и царство против царство; и на разни места ще има глад и трусове.“ (Матей 24:7).

7. Широко разпространение на спиритизма: лъжехристи и лъжепророци (Матей 24:4,5; 23-26).

„А Духът изрично казва, че в последните времена някои ще отстъпят от вярата, и ще слушат измамителни думове и бесовски учения.“ (1 Тимотей 4:1).

8. Умножаване на знанието: „А ти, Данаиле, затвори думите и запечатай книгата до края на времето, когато мозаика ще я изследват, и знанието ще се умножава“ (Данаил 12:4).

„Когато видите всичко това...“ (Матей 24:32-35).

Поколението, свидетел на изброените знаменения, ще дочака идването на Христос.

„А за онзи ден и час никой не знае...“ (Матей 24:36). Ние знаем времето на Пришествието, но годината знае само Бог.

„Затова бъдете будни!“ (Матей 24:42-44).

6. ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ

Това е най-великото събитие, което ще се случи на земята.

1. Ще дойде ли Исус втори път?

а) Изпълняващите се пророчества говорят убедително за това.

б) Той е обещал, че ще дойде: „В дома на Оца Ми има много обиталища; ако не беше така, аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви

приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм аз да бъдете и вие." (Йоан 14:2,3).

Нищо не може да Му попречи да изпълни изговорените думи! Това обещание е родило блажената надежда (Тит 2:11-13).

2. Как ще дойде Исус?

а) Буквално, видимо и лично (Деяния 1:11). *„Ето, иде с облаци; и ще Го види всяко око, и ония, които Го прободоха; и всички земни племена ще възридаят за Него. Така е. Амин.“* (Откровение 1:7).

б) В голяма слава (Марко 13:26). Каква грандиозна гледка ще бъде пришествието!

в) Неочаквано - То ще изненада всички ония, които не го очакват: *„Затова бъдете и вие готови; защото в който час не мислите, Човешкият Син ще дойде.“* (Матей 24:44).

г) Пришествието ще бъде имитирано (Матей 24:23-26). *„И не е чудно; защото сам сатана се преправя на светъл ангел;“* (2 Коринтяни 11:14). Това ще бъде върхът на сатанинската измама!

3. Защо ще дойде Христос?

а) Неговото идване е наложително. Ако Исус не дойде скоро, светът ще се самоунищожи. Пренаселването на земята и изчерпването на суровините и енергийните източници, замърсяването и глобалното затопляне, военните конфликти, моралният упадък и престъпността ще доведат човечеството до продължителна и ужасна агония. Идването на Христос ще предотврати това.

б) Той ще дойде, за да завърши делото Си. Ако Исус не дойде втори път, Неговото първо идване ще се окаже безмислено.

в) Той ще даде на всекиго според делата, и ще възстанови справедливостта:

„Ето, ида скоро; и у Мене е наградата, която давам

да отплатя на всекиго, според каквито са делата му.“ (Откровение 22:12).

4. Какво ще стане с хората, когато дойде Исус?

Човечеството ще бъде разделено на две групи: вярващи и невярващи (Лука 18:8).

Възкресението на праведните и на неправедните

„Недете се чуди на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му, и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане“ (Йоан 5:28-29).

Починалите с вяра ще възкръснат (1 Сол. 4:13-17).

Те ще възкръснат безсмъртни (1 Коринтяни 15:51-55).

Вярващите от дълбока древност са очаквали възкресението: *„Защото знам, че е жив Изкупителят ми, и че в последно време ще застане на земята.“* (Йов 19:25).

Живите вярващи ще бъдат преобразени: *„Защото нашето гражданство е на небесата, отдето и очакваме Спасител, Господа Исуса Христа, Който ще преобрази нашето унищожено тяло, за да стане съобразно с Неговото славно тяло, по утвържението на силата Си да покори и всичко на Себе Си.“* (Филипяни 3:20,21).

За нечестивите, които са отричали Бога и потъпкали Неговата правда с думи, учения и дела, идването на Исус ще бъде ден на ужас.

„И земните царе, големците и хилядниците, богатите и силните, и всеки роб и всеки свободен, се скриха в пещерите и между скалите на планините; и казват на планините и на скалите: Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнето; защото е дошъл великият ден на Неговия гняв; и кой може да устои?“ (Откровение 6:15-17).

Пришествието ще унищожи всички, които не признават Бога: „И тогава ще се яви беззаконният (папата), когато Господ Исус Христос ще убие с дъха на устата Си и ще изтреби с явлението на Пришествието Си.” (2 Сол. 2:8).

Второто Пришествие е блажената надежда на всички времена (Пит 2:11-13).

Приговорените ще посрещнат своя Бог с радост: „И в она ден ще рекат: Ето, Той е наш Бог; Чакахме Го; и Той ще ни спаси; Той е Господ; чакахме Го; Ще се възрадваме и развеселим в спасението Му.” (Исая 25:9).

Нека се приготвим за тази среща! (Лука 12:35-37)

7. СЛАВНИЯТ КРАЙ НА СПАСИТЕЛНИЯ ПЛАН

1. Скоро ще видим Пришествието на Царя на царете (Откровение 19:11-16).

2. От Второто Пришествие започва един период от 1000 години – Милениум (Откровение 20:1-3).

Хиляда години след Пришествието на Исус, земята ще бъде пуста и необитаема, противно на някои небиблейски теории, че на земята ще царува мир и благоденствие. Това са софизмите на сатана. През това време ще бъдат съдени безбожниците (Данаил 7:9-10; Откровение 20:11-12).

Апостол Павел казва:

„Или не знаете, че светлите ще съдят света? Ако, прочее, вие ще съдите света, не сте ли достойни да съдите ни най-малките работи? Не знаете ли, че ние ще съдим ангели? А колко повече житейски работи;” (1 Коринт. 6:2-3).

Откровението е предадено в картини. То съдържа много символи. Да ги разясним:

Бездната: неорганизирано, хаотично състояние, безпорядък.

Битие 1:2 - състоянието на земята преди шестте творчески дни като бездна, обвита в тъмнина.

Еремия 4:23-26: това състояние на земята е причинено от Божия гняв.

Бездната, в която е хвърлен дяволът, е нашата земя след Пришествието.

Седемте последни язви разстройваг реда на планетата. Настъпват катаклизми в моретата, водните извори, слънцето и атмосферата. Един последен трус срина всичко, което човек е направил.

„И произлязоха светкавици и гласове, и гръмове, и стана силен трус, небивал откакто съществуват човешките на земята, такъв трус, толкова силен.” (Откровение 16:18).

Веригага на обстоятелствага: Сагана няма кого да изкушава. Той е „вързан” и е в бездействие. Той ще обикаля обезобразената земя 1000 години, за да види последниците от неговия бунт против Бога.

3. Какво става на небето през тези 1000 години? (Откровение 20:4,5).

Изкупените ще бъдат на небето. Те ще участват в последния съд над злото и греха.

Защо обаче се провежда този съд след като всичко вече е решено?

Пред изкупените Бог ще разкрие Своята любов и справедливост, за да не остане и сянка на съмнение. Тогава ще стане ясно, че спасените са приели Божията благодат.

Пред съда Бог ще разкрие историята на злото и нещастията във всичките им подробности и през вечността никога няма да става нужда отново да се говори за това (Исая 65:17).

4. Събитията в края на 1000-та години.

- а) Възкресението на безбожните (Откровение 20:5).
- б) Сатана отново в действие (Откровение 20:7,8).

Тук са всички - от Каин до хората в наши дни. Те възкръсват такива, каквито са били непосредствено преди смъртта си. Физически осакатени, изродени и озлобени. Печална гледка!

„Видях и мъртвите, големи и малки, стоящи пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си според написаното в книгите” (Откровение 20:11,12).

в) Бог показва на всички неправедни, че гибелта им е резултат от техния избор.

Книгите ще се отворят и като на филм ще се представи животът на всекиго. Така всеки ще види онези моменти, в които осъдените упорито са отхвърляли Божията покана за спасение и всеки ще разбере, че присъдата му е справедлива.

г) Краят на злото:

„И дяволът, който ги мамеше, биде хвърлен в огненото и жупелно езеро, гдето са и звярът, и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени денем и нощем до вечни векове.” (Откровение 20:10).

„Над нечестивите ще навали примки; огън и сяра и горещ вятър ще бъдат съдържанието на чашата им” (Псалом 11:6).

„Защото, ето, иде денят, който ще гори като пещ; и всичките горделиви, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява. И тоя ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на Силите, та няма да им остави ни корен, ни клонче” (Малахия 4:1).

„А Господният ден ще дойде като крадец, когато небето ще премине с бучение, а стихшите нажежени ще се стопят, и земята, и каквото се е вършило по нея, ще изчезнат.” (2 Петрово 3:10).

5. Ново небе и нова земя (Откровение 21:1).

а) Прекрасната Нова земя (Исаия 35 глава);

„Защото, както новото небе и новата земя, които Аз ще направя, ще пребъдат пред Мене, казва Господ, така ще пребъде родът ви и името ви. И от новолуние до новолуние, и от събота до събота, ще дохожда всяка твар да се покланя пред Мене, казва Господ” (Исаия 66:22,23).

б) Бог и изкупените са заедно (Откровение 21:2,3; 22:4).

Светият град - Ерусалим, ще бъде столица на Новата земя (Откровение 21:9-27).

в) Животът на Новата земя (Исаия 65:17,18).

- Изкупените ще празнуват съботата - Божият ден (Исаия 66:22,23).

- През безкрайните векове ще се развиват всички таланти.

- Смърт и страдания няма да има вече:

„Той ще обърше всяка съюза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина.” (Откровение 21:4).

Нашият език и нашите представи са много бедни, за да опишат вечността.

„А според както е писано: „Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го обичат.” (1 Коринтяни 2:9).

Кои ще бъдат там?

„Господи, кой ще обитава в Твоя шатър?

Кой ще живее в Твоя свят хълм?

Оня, който ходи незлобливо, който върши правда, И който говори истината от сърцето си; Който не одумва с езика си, Нито струва зло на приятеля си, Нито приема да хвърши укор против ближния си, пред чийто очи е презрян безчестният; Но той почита ония, които се боят от Господа; Който, ако и да се е клел за своя повреда не се отмята; Който не дава парите си с лихва, Нито приема подкуп против невинния. Който прави това, няма да се поклати до века.” (Псалом 15).

Изберете да станете поданици на Новата земя!
Направете това днес!

8. ПРОИЗХОДЪТ НА ЗЛОТО

1. В света съществува зло. Бог ли е създал злото и света такъв? НЕ!

„И Бог видя всичко, което създаде; и ето, беше твърде добро. И стана вечер, и стана утро, ден шести.” (Битие 1:31).

Когато Бог създаде земята, тя е била великолепна. Всичко е било красиво и е будело възхищение.

2. Кой създава злото? Откъде идва то? (Матей 13:24-28). Един неприятел е посял плевелите на злото (Матей 13:37-39).

3. Кой е врагът? Какво казва Библията за него? (Езекиил 28:12-15).

- Сатана е най-съвършеното творение на Бога (стих 12).

- Службата му, преди да съгреша - осеняващ херувим, пазител на Божия закон. Това разбираме от службата на

26

осеняващите херувими в Светая Светих на светилището, които пазеха Божия закон.

- В Луцифер постепенно настъпва промяна. Той е започнал да се възхищава от себе си, и се е възгордял - това е началото на падението му. Възхищението му от себе си се трансформира в конкретни планове и намерения (Езекиил 28:17). Той става недоволен от Божия закон. Решава да въведе ново управление във Вселената: *„Ще поставя престола си над Божиите звезди.”* (Исаия 14:12-14).

- Когато плановите му се оформят, той започва да мами Вселената и да търси съмишленици:

„И свален биде големият змей, оная староременна змия, която се нарича дявол и сатана, който мами цялата Вселена; свален биде на земята, свалени бидоха и ангелите му заедно с него.” (Откровение 12:9).

- Една трета от ангелите тръгват след него. Стига се до открит бунт (Откровение 12:7-9).

4. Навлизането на злото на планетата Земя.

а) Бог произволно ли изпраща Луцифер на Земята и с това я обрича на зло и на гибел? Не! Ние сме избрали да го следваме. Той е мамил цялата Вселена, но единствено ние сме се измамили, продали сме се за нищо (Исаия 52:3).

5. Сцената на грехопадението.

а) *„А змията беше най-хитра от всички полски зверове, които Господ беше създал. И тя рече на жената: Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?”* (Битие 3:1).

Сатана винаги си служи с медиуми (със змията – Битие 3:1).

б) Змията говори - дяволът винаги си служи и с чудеса. Така убеждава много лесно човешкия ум.

в) Той внушава съмнение в Божиите думи: *„Истина ли*

27

каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината.” (Бит. 3:1).

г) Пристъпва към открита лъжа и обещания (Битие 3:4,5)

д) След като убеждава жената, разпалва въображението ѝ (Битие 3:6). До престъплението остава само една крачка.

6. Същността на Адамовия грях: Изяждането на един плод? - Много повече от това:

„Те, обаче, както Адам, престъпиха завета; там постъпиха коварно към Мене.” (Осия 6:7).

- Той постъпи коварно спрямо Бога. А Бог беше предупредил Адам за злото (Битие 2:15-17).

- Адам е сключил завет на върност с Бога, а след това го нарушава.

7. Отповори на възбуждения:

а) Защо Бог е създал дявола?

Бог не е създал дявол. Той е създал Луцифер, една превъзходна личност.

б) Когато Луцифер става дявол защо не го унищожава, а го търпи?

Защото Бог е любов. Той обича Своите творения. Бог направи всичко, за да го предпази и върне от пътя на бунта. Ако беше го унищожил веднага, всички разумни същества във Вселената щяха да мислят, че Луцифер е прав. Затова Бог го е оставил да развие злото, за да видят всички плодове му и какво представлява то, за да го осъдят.

Бог ще унищожи злия и злото веднъж завинаги:

„Защото, ето, иде денят, който ще гори като пещ; и всичките горделиви, и всички, които вършат нечестие, ще бъдат плява. И тоя ден, който иде, ще ги изгори, казва Господ на Силите, та няма да им остави ни корен, ни клонче.” (Малахия 4:1). (Сатана е коренът, а последователите му - клоните)

9. СПАСИТЕЛНИЯТ ПЛАН

1. Бог посреща падението на човека с болката на наскърбен баща (Исая 1:2-4).

Бог потърси човека (Битие 3:8,9). Грехопадението не става по Божия воля.

„Понеже аз не бляговоля в смъртта на оня, който умира, казва Господ Йеова, затова върнете се и живеете.” (Езекиил 18:32)

2. Какво е можел да направи Бог?

а) Божествената правда изисква смърт за престъпниците (Римляни 6:23).

Нарушаването на физическите и нравствените закони носи смърт. Но Бог не допуска смъртта на Своите творения, защото ги обича.

б) Да отмени законите на правдата, за да обезвини грешника (Римляни 4:15). Но това означава да предизвика вечен безпорядък във Вселената. *„Ако се покаже милост към нечестивия, пак той няма да се научи на правда; даже и в земята на праведните ще постъпва праведно, и не ще погледне на Господното величие”* (Исая 26:10).

в) Да плати сам вината, за да обезвини грешника и в същото време да защити вечната правда.

Бог поставя в действие един велик спасителен план.

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот.” (Йоан 3:16,17).

3. Какво включва той?

а) Въплъщението на Исус Христос като човек:

„А, когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи

ония, които бяха под закона, та да получим осиновените” (Галатяни 4:4,5); виж и Йоан 1:1-3,14.

- б) Откриването на Божията истина (Йоан 17:6-8; 18:37).
- в) Представяне на пример за съвършена нравственост (1 Петрово 2:21,22).
- г) Понасяне на възмездие на вечната правда вместо нас (Исаия 53:4-6).

Исус претърпя вместо нас предвиденото от Бога наказание.

„Който за нас направи грешен Онзи, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез Него праведни пред Бога” (2 Коринт. 5:21).

4. От какво ни спасява Христос?

„Тя ще роди син, когото ще наречеш Исус (Спасител); защото Той е, Който ще спаси людетe Си от греховете им” (Матей 1:21).

Той прощава греховете ни и ни освобождава от вината (Лука 7:48,50).

- Освобождава ни от нравствената поквара (Римляни 7:15,18,22-25).
- Възстановява Божия образ в човека (Езекиил 36:26,27; 2 Коринтяни 3:18).

5. Прогласяване на спасителния план.

а) на Адам:

„Ще поставя вражда между тебе и жената, и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти смаже главата, а ти ще му нараниш петата.” (Битие 3:15).

б) на Авраам;

в) Къде ще се роди Исус? (Михей 5:2);

г) Кога ще се яви каго Месия (Данаил 9:25);

д) От кой род (Битие 49:10; Исаия 11:1).

От тези пророчества се ражда надеждата за идващия Изкупител, разнесла се далеч зад пределите на еврейския народ.

Заключение: *„Защото заплатата на греха е смърт, а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ.”* (Римляни 6:23).

„Да благодарим на Бога за Неговия неизказан дар” (2 Коринт. 9:15).

10. „КАКВО ДА СТОРЯ, ЗА ДА БЪДА СПАСЕН?”

„А Петър им рече: Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете; и ще приемете моя дар, Светия Дух” (Деяния 2:38).

Бог обича всеки човек. На всеки се предлага възможността да се спаси. За съжаление мнозина ще погинат, защото отхвърлят предложената им възможност за спасение. (Матей 25:32,33).

В тази тема ще разгледаме какъв е човешкият дял в спасението.

Оправдание на миналото чрез вяра в Исус Христос (Римляни 3:23,24).

А това включва:

1. Да проявим интерес и да се запознаем с Христос чрез Божие Слово.

Никой вместо нас не може да направи това.

„Вие изследвайте Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот; и те са, които свидетелстват за Мене.” (Йоан 5:39).

2. В светлината на това познание да видим собствената си духовна и нравствена окаяност (Лука 19:8). Пример за това е Закхей, който се вижда като отвратителен грабител на хората.

Това състояние трябва да преживее всеки, който се запозане истински с Христос. (Езекиил 20:43).

3. Да се покаем - това означава решителна промяна в начина ни на живот. Скъсване с всеки съзнателен грях или порок: пушене, пиене, лъжение, крадене, недостойни думи (Лука 15:17-20).

Покаянието е не само скръб и плач за греха, но то е и действие. Разкаяние без промяна е дяволска имитация на покаянието.

Признаване, изповед и оставяне.

4. Изповед:

„Който крие престъпленията си няма да успее, а който ги изповядва и оставя, ще намери милост.“ (Притчи 28:13).

Пред кого да изповядаме греховете си?

- Пред човека, спрямо когото сме съгрешили (Матей 5:23, 24; 18:15) и пред Бога; но не и пред свещеници.

- *„На Тебе, само на Тебе, съгреших, и пред Тебе сторих това зло; признавам това, за да бъдеш оправдан, когато говориш, и да излезеш непорочен, когато съдиш.“* (Псалом 51:4).

Изповедта включва връщане на всички материални ценности и възстановяване на всички нанесени щети. В противен случай изповедта няма стойност.

5. Ще ни прости ли Бог?

„Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда.“ (1 Йоан 1:8).

„Който крие престъпленията си, няма да успее, а който

ги изповяда и оставя, ще намери милост“ (Притчи 28:13).

Стойност има не това, което чувстваме, а това дали вярваме в Божието обещание.

Бог е обещал да ни прости.

Новорождение

1. Необходимостта от новорождение (Йоан 3:1-5).

Всички носим последствията от греха - изроденото ни нравствено естество. Безсилни сме пред властната мощ на злото (Еремия 13:23). Загова Бог ни предлага основна промяна на личния живот. Това е новорождението.

2. Божият дял в новорождението - Исус го определи с думите: *„раждане от Духа“* (Йоан 3:5). Това е спасителното дело на Светия Дух. Той извършва новорождението (Езекиил 36:26, 27).

3. Човешкият дял - Исус го назовава с думите: „раждане от вода“:

„Исус отговори: Истина, истина ви казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство.“ (Йоан 3:5). Това е кръщението.

„И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден.“ (Марко 16:15, 16).

Кръщението е неотменимият човешки дял в новорождението. Без кръщение не може да има новорождение.

Актът на новорождението е моментът на кръщението (Тит 3:3-5).

Израстване, Освещение и Богоподобие

Началото и развитието на духовния живот е толкова тайнствен и необясним процес, колкото и началото и развитието на физическия живот. Освещението е дело на целия живот. То се извършва от Светия Дух - „*Чрез освещението на Духа*” - (1 Петрово 1:2).

Какъв е човешкият дял в израстването и освещението?

1. **Използване на Божиите благодатни средства** (2 Петрово 1:3).

2. **Всекидневни старания** (2 Петрово 1:5-7)

- „*хранене*” с Божието Слово (1 Петрово 2:1,2).

- „*поддържане на всекидневна връзка с Бога чрез молитва*” (Йоан 15: 1-7).

- Участие в богослуженията и в църковния живот

„...*като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се уещаваме*

един друг, и толкова повече, колкото виждате, че денят наближава.” (Евреи 10:25).

- Послушание на Божиите заповеди:

„*И ето един момък дойде при него и рече: Учителю: Какво добро да сторя, за да имам вечен живот? А Той му каза: Защо питаш Мене за доброто? Един Бог е, Който е добър. Но, ако искаш да влезеш в живота, пази заповедите. Казава Му: Кои? Исус рече: Тия: Не убивай; Не прелюбодействай; Не кради; Не лъжесвидетелствай; Почитай майка си и баща си; Обичай ближния, както себе си.*” (Матей 19:16-19).

Божията сила трябва да се

счетава с човешките старания

В процеса на нашето освещение трябва да бъдат включени всичките сили на разума, чувствата, волята и съвестта. Налага се да водим борба със себе си. Християнинът е човек с две естества във всекидневната борба помежду си.

„*Защото плътта силно желае противното на Духа, а Духът противното на плътта; понеже те се противят едно на друго, за да можете да правите това, което искате. Но, ако се водите от Духа, не сте под закон.*” (Галатяни 5:17,18). „*Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може.*” (Римляни 8:7).

Ап. Павел поставя всеки ден под контрол стария човек (1 Коринтяни 9:27). Понякога се налага да се съпротивим до болка на старите си навици (Матей 5:29,30).

„*Не сте се съпротивили още до кръв в борбата си против греха.*” (Евреи 12:4).

Крайната цел на освещението: „*А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен*” (2 Коринтяни 3:18).

„*Днес, ако чуете Неговия глас, не закоравявайте сърцата си.*” (Евреи 4:7).

11. БОЖИЯТ ЗАКОН

1. Необходимост от принципи на поведение.

За всяко нещо в този свят свят има обективни мерки - величини с определена дължина, обем, тегло и енергия. Нашите отношения в материалния свят се градят не върху лични преценки, а върху строго определени стандарти. В

противен случай би настъпил пълен хаос. Много повече това важи за нашите отношения в духовния и нравствения ни живот. Личните преценки за добро и зло са субективни и имат малка стойност.

„Има път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътища към смърт.” (Притчи 14:12); виж и Второзаконие 12:8.

„Тогава що? Да речем ли, че законът е грях? Да не бъде! Но напротив, не бих познал греха освен чрез закона, защото не бих познал, че пожеланието е грях, ако законът не бе казал: „Не пожелавай!” (Римляни 7:7);

Грехът е беззаконие (1 Йоаново 3:4).

2. Бог е дал вечен морален закон, който да определя нашето поведение:

„Твоята правда е вечна правда; и законът Ти е истина.” (Псалом 119:142).

Защо е вечен този закон? Човешките закони се променят постоянно, защото са несъвършени. Божият закон е съвършен и затова не се нуждае от промяна.

Защо е съвършен?

Същността на този закон е любов. Това е законът на любовта. Няма по-съвършено явление в отношенията от любовта (Матей 22:35-38,39).

Исус посочва вечната валидност на закона:

„Но по-лесно е небето и земята да преминат, отколкото една точка от закона да падне.” (Лука 16:17).

3. Видове закони в Библията: временни и вечни.

- Морален - Десетте Божии заповеди (Изход 20:1-17) - със значение до края на времето;

- Церемониален - Евреи 9:1; Книгите „Изход” и „Левит”

- с временно значение - до жертвата на Христос (Евреи 9:9,10);

- Граждански - Изход 21 и 23 гл. Със значение за еврейската държава каго геокрация;

- Здравен - (Левит 11 гл.)

Разглеждане на Десетте Божии Заповеди

Бог е дал Десетте заповеди, написани лично от Него на две каменни плочи.

Първата плоча съдържа заповеди, които определят нашите задължения към Бога.

Втората – заповеди, които определят нашите задължения към човека.

1. „Тогава Господ изговори всички тези думи:

Аз съм Йехова, Твоят Бог, Който те изведох из Египетската земя, из дома на робството. Да нямаш други богове освен Мене.” (Изход 20:1-3).

Тази заповед изисква да поставим Бог на първо място в живота си. Ние Му дължим върховна любов и уважение. Бог трябва да заема приоритетно място във всички наши планове, в поведението и в живота ни. Всяко нещо, което измества Бога от това място, става наш бог и ни превръща в нарушители.

- Удоволствия (Филипяни 3:19);

- Пари, имуществва:

„Защото сребролюбието е корен на всичките злини, към което като се стремяха някои, те се отстраниха от вярата, и пронизаха себе си с много скърби.” (1 Тимотей 6:10);

- Мъж, жена, деца (Матей 10:37; 1 Царе 2:29).

2. „**Не си прави кумир или каквото и да е било подобие на нещо, което е на небето горе, или което е на земята долу, или което е във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш, защото аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, Който въздавам беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото поколение на онези, които ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на онези, които ме обичат и пазят Моите заповеди.**” (Изход 20:4-6).

Първата заповед ни предпазва от многобожие, а втората ни посочва как правилно да се покланяме на Бога, и ни предпазва от погрешно поклоние. Бог иска да Му се покланяме лично с „Дух и истина“.

„**Но иде час, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с Дух и истина; защото такава иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е Дух; и онези, които Му се покланят, с Дух и истина трябва да се покланят.**” (Йоан 4:23,24).

Кога нарушаваме тази заповед?

- С поклонението пред икони и други изображения (Исая 44:10-20).

Поклонението пред икони и статуи е въведено в християнството след V век.

- Поклонението пред апостоли и светии - живите апостоли не са приемали такава богохулство:

„**И когато влизаше Петър, Корнелий го посрещна, падна пред нозете му и се поклони. А Петър го дигна, казвайки: Стани и аз сам съм човек.**” (Деяния 10:25,26); виж и Деяния 14:13-15 и Откровение 19:10.

- С невидими идоли в сърцето (Езекил 14:3,4).

3. „**Не изговаряй напразно Името на Господа, твоя Бог; защото Господ няма да оправдае онези, които изговаря напразно името Му.**” (Изход 20:7).

38

Тази заповед ни учи на страхопочитание към Бога и Неговото име (Псалом 111:9). Ангелите покриват лицата си, когато изговарят Неговото име (Исая 6:1-3).

Кога нарушаваме тази заповед?

- При несериозни възклициания;
- Когато роптаем против Бога (Малахия 3:13-15);
- Когато кълнем с Божието име;
- Когато нарушаваме коя и да е Негова заповед, а носим името християни (Притчи 30:7-9).

4. „**Помни съботния ден, за до го освещаваш.**” (Изход 20:8-11)

Тази заповед изразява нашето морално задължение към Бога. Този ден е Божий и ние сме длъжни да Му Го поветим. Въпросът не е в това да си починем в този ден, а да се покорим. Съботата е свят Божий ден:

„**Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята воля в светия Миден, и наречеш съботата на слава, света на Господа, почитаема, и Го почиташ като не следваш в нея своите си пътища, и не търсиш своето си удоволствие, и не говориш своите си думи.**” (Исая 58:13).
Когато го превръщаме в ежедневие, ние оскърбяваме Бога.

5. „**Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която ти дава Господ твоя Бог.**” (Изход 20:12).

Тази заповед ни вменява в дълг:

- Да сме послушни, когато сме малки;
- Да уважаваме родителите си, когато станем големи;
- Да се грижим за тях, когато станат немощни (Притчи 23:22; Йоан 19:26).

39

- Да ги почитаме с добри думи и дела;

Бог е строг към нарушителите на тази заповед (Изход 21:15,17).

6. „Не убивай.” (Изход 20:13).

Бог защитава човешкия живот. Кога сме убийци без да извършваме убийство?

- Когато се гневим и изговаряме оскърбителни думи (Матей 5:22; Псалом 59:7; Притчи 12:18).

- Когато мразим (1 Йоаново 3:15). Човешко е да бъдем оскъргъдени, но трябва да простим, за да не се загнезди у нас чувството на омраза (Езекиил 35:5).

- Самоубийството - за този грях няма прощение. Самоубиецът загива и за вечността:

„Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас? Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свят, който храм сте вие.” (1 Коринтяни 3:16,17).

- Бавно самоубийство - пушене, пиене, наркомания, преумора и др.

7. „Не прелюбодействай.” (Изход 20:14).

Тази заповед регулира отношенията между съпрузите. Божият идеал за семейството е: един мъж на една жена и една жена на един мъж (Битие 1:27; 2:24).

Това означава морална чистота на мъжа и жената до брака, след това - да не се вплитаг в сексуални връзки, а да си останат верни завинаги.

Блудниците са незадомени хора, които водят сексуален живот. Прелюбодейците са семейни хора, които освен с брачния си партньор, влизат в сексуални връзки и с друг.

Как гледа Бог на блудниците и прелюбодейците? *„...ти умираш”* (Битие 20:3);

„Но оная, която живее сладострастно, жива е умряла” (1 Тимотей 5:6).

Други видове нарушения на тази заповед:

- Нечисти мисли (Матей 5:27,28) – отнася се за онези мисли и представи, които задържаме и превръщаме в храна за чувствата ни.

- Флирт – продължаващо несериозно приятелство между мъж и жена.

- Разводът (Матей 5:32,33).

- Хомосексуализъм и всички подобни отклонения.

8. „Не кради.” (Изход 20:15).

Уважавай и цени чуждата собственост! Никога не посягай на чуждото! Бог осъжда грубата кражба, но и финните начини на присвояване – като например невръщането на чужда вещ.

- Когато не връщаме взети назаем пари и вещи – книги, инструменти, съдове и др.:

„Нечестивият взема назаем и не отплаща; а праведният постъпва благо и дава.” (Псалом 37: 21).

- Нечестие в търговията и занаятчийските услуги. Например занаятчията иска да му се плати повече, отколкото струва извършената от него услуга, или ние платим по-малко, отколкото му се полага (Притчи 11:1; 20:14).

- Лентяйството и живеенето на чужд гръб (2 Солунци 3:10,11);

- Кражба на сърца и авторитет (2 Царе 15:1-6);

- Кражба на Бога в децата (Малахия 3:8,9);

Внимавайте, за да не дойде проклятието върху вас!
(Захария 5:1-4).

9. „Не свидетелствай лъжливо против ближния си.”
(Изход 20:16).

Бог изисква абсолютна точност при говорене на истината.
Това е отличителният белег на Божиите деца.

„И в устата им не се намери лъжа; те са непорочни.”
(Откровение 14:5).

*„Затова, като отхвърлите лъжата, говорете всеки с
ближния си истина; защото сме части един на друг.”*
(Ефесияни 4:25).

*„Отдалечи от мене пътя на лъжата, и благоволи да ми
дадеш да съблюдавам закона Ти.”* (Псалом 119:29).

Лъжата е:

- Отричане на истината (4 Царе 5:25).

- Измисляне на някаква истина (3 Царе 13:18).

- Половинчата истина (Деяния 5: 2,3).

- Клюкарство – когато говорим истината, пред когото не
трябва.

*„Думите на шепотника са като сладки зальци, и слизат
вътре в корема.”* (Притчи 18:8).

*„Одумникът обхожда и открива тайните, а верният
духом потайва работата.”* (Притчи 11:13)

- Неизпълнени обещания (Еклизиаст 5:4-6; Притчи 20:25;
Деяния 5: 1-4).

**10. „Не пожелавай къщата на ближния си, не
позелавай жената на ближния си, нито слугата му,**

**нищо слугинята му, нито какво да е нещо, което е на
ближния ти.”** (Изход 20:17).

Тази заповед оценява подбудите ни. Всички заповеди до
тук осъждат някакви постъпки. Десетата заповед обхваща
мотивите за поведението на всеки един от нас. Бог се
интересува не само от нашите действия, но и от нашите
желания и подбуди.

*„Затова недейте съди нищо преждевременно, докле не
дойде Господ, Който ще извади на видело скритото в
тъмнината, и ще изяви намреенията на сърцата; и тогава
всеки ще получи подобащата нему похвала от Бога.”*
(1 Коринтяни 4:5).

В основата на пожеланието стои завистта. Има три стъпки,
които водят до падение: любопитството, завистта и алч-
ността. Можем ли да живеем според Божия закон? Да! Със
силата на Божията благодат (Еремия 31:33).

*„Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложя вътре във
вас, и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще
ви дам меко сърце. И ще вложя Духа Си вътре във вас,
и ще ви направя да ходите в повеленията Ми, да пазите
съдбите Ми, и да ги извършвате.”* (Езекиил 36:26, 27).

12. КОЙ ПРОМЕНИ СЪБОТНИЯ ДЕН?

1. Учредяване на съботния ден:

- Кога? (Битие 2:1-3) – след сътворението на света;

- От кого? (Марко 2:28) – от Исус Христос;

- За кого? (Марко 2:27; Исая 58:13,14) - за хората.

2. Промяната на съботата

Постепенно след грехопадението съботата се забравя
от народите. Бог призовава еврейския народ за Свой

представител. Той им поверява Своите закони, включително и съботния ден (Неемия 9: 12-14).

3. Исус - пазител на съботния ден (Лука 4:16).

Той заявява: „*Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците? Не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото истина ви казвам: Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една чертица от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне. И така, който наруши една от тези най-малки заповеди, и научи така човеците, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълни и научи така човеците, той ще се нарече велик в небесното царство.*” (Матей 5:17-19).

„*Но по-лесно е небето и земята да преминат, отколкото една точка от закона да падне.*” (Лука 16:17).

4. Апостолите са пазили съботния ден. Ако е имало промяна, ап. Павел е щял да покани езичниците да дойдат в неделя. Но той ги събира в събота:

„*На следващата събота се събра почти целият град да чуют Божието Слово.*” (Деяния 13:44); виж и Деяния 16:13.

Ап. Павел и придружаващите го се събират в събота на богослужение (Деяния 17:1-3).

Година и половина, прекарани в Коринт, ап. Павел пише палатки, а в съботата проповядваше (Деяния 18:3,4).

5. Първият ден е споменат в Новия завет на осем места: Матей 28:1; Марко 16: 2, 9; Лука 24:1; Йоан 20:1,19; Деяния 20:7; 1 Коринтяни 16:2.

Няма нито дума, която да загатва за празнуването на неделята вместо събота като ден за богослужение.

6. Промяната е историческа.

Почитането на неделята се е промъкнало бавно и незабележимо през II – III в. сл. Хр. За това са съдействали много фактори:

а) Подчерган антисемитизъм, особено след еврейското въстание през 135 г. Император Адриан изселва всички евреи от Ерусалим, преименува го Елия Капитолия и забранява празнуването на съботния ден. Някои християни, особено от Александрия и Рим, решават, че е по-добре да се разграничат от евреите, като престанат да пазят съботата.

б) Влиянието на митраизма. Поклонението на слънцето е най-разпространеният в древността религиозен култ, особено през II - III век. Първият ден на седмицата, посветен на бога Слънце, се е празнувал много тържествено;

в) Влиянието на църковните отци. Много църковни водачи поставят въпроса защо денят на слънцето да не се посвети на Христос, Слънцето на правдата, и да се празнува от християните. Христос възкръсва в неделя и това е голямото основание за нейното празнуване.

Юстин Мъченик от Александрия в съчинението си „Разговор с Трифон Юдея” пише: „*Вече не е нужно да се празнува съботата. Християните имат нов закон и нов законодател, който е над Декалога. Новият почивен ден е по-голям от еврейската събота.*”

Тертулиан в своето съчинение против гностика Маркон пише: „*Съботата е Благословена от Бога за доброто на човеците и за тяхното благословение...*”

По-късно обаче пише на евреите: „*Съботата има временен характер. Християните трябва да пазят неделята като Господен ден.*”

В съчинението си „Де корона” той признава: „*Ако за всички тези правила потърсите потвърждение в Библията, няма*

да намерите. Традицията е източник на тези правила, обичаите ги потвърждават, вярата ги държи.”

7. Узаконяване на неделята.

Първият неделен закон - декрет на император Константин от 07. 03. 321 г.

„Всички съдии, гражданци и занаятчии трябва да почитват в „Достойния за почит ден”. На селяните може да се позволява да работят, тъй като може да се окаже, че това е най-подходящият ден за сеене на жито или за садене на лозя.”

Константин е поклонник на слънцето. Той прави неделята държавен празник в чест на бога Слънце.

Как е дръзнало християнството

да направи промяната от събота в неделя?

Сега християнството извършва голямо престъпление. То превръща неделния ден в християнски празник - „в чест на Христовото възкресение”.

- Папа Силвестър – в 325г., променя името на деня на слънцето, като го нарича Господен ден - вместо Диес Солис, Диес Доминика.

- Лаодикийският събор през 364г. в 29 канон: „Християните не трябва да действат и да почитват в събота, а трябва да работят в този ден. Ако се намери, че действат, ще бъдат отлъчени от Христос.”

- През 590г. папа Григорий, в едно послание до римския народ, обявява за пророци на антихриста всички, които настояват да пазят съботния ден.

Един от главните въпроси за разделянето на църквата на източно-ортодоксална и на западно-римска в 1054г., беше

спора за освещението на съботата и борбата за първенство.

Ап. Павел пише: „Аз зная, че подир моето заминаване ще навлязат между вас свирепи вълци, които няма да жалеят стадото; и от самите вас ще се издигнат човеци, които ще говорят извратено, та ще отелечат учениците след себе си.” (Деянния 20:29,30).

„Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравото учение; но, понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти, и като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните.” (2 Тимотей 4:3,4).

Църквите учат, че трябва да се пази неделята, а Библията ни учи, че съботата е Божият ден - какво да правим?

„Следователно, за Божиите люде остава една съботна почивка.” (Евреи 4:9).

13. КАК ДА ОСВЕЩАВАМЕ СЪБОТНИЯ ДЕН?

Физическа разлика между дните не съществува. Важно е с какво съдържание ще изпълним съботния ден. Бог го отличава с три неща - благословение, освещение и почивка (Битие 2:1-3).

Четвъртата заповед изисква: шест дни да работим, а в събота ежедневието да бъде оставено настрана (Исая 58:13). Да осветим съботния ден - да изпълним деня с духовни и святи занимания. „Помни!” - означава да пождеме през седмицата работите си така, че в събота да не бъдем изненадани, нито обезпокоени от несвършена работа.

Послушанието на четвъртата заповед включва:

- В петък да се приготвя храната и всичко необходимо за съботата (Изход 16: 22,23).

В събота обикновените книги, вестници и списания, радиото и телевизията да бъдат оставени настрана.

Кога започва и кога свършва съботният ден?

„...от вечер до вечер, да пазите съботата си.“ (Левит 23:32).

Блажени, които пазят съботния ден! (Исаия 56:1-6).

Съботата ще се празнува вечно и във новата земя:

„Защото, както новото небе и новата земя, които аз ще направя, ще пребъдат пред Мене, казва Господ, така ще бъде родът ви и името ви. И от новолуние до новолуние, и от събота до събота, ще дохожда всяка твар да се покланя пред Мене, казва Господ“ (Исаия 66:22,23).

14. КЪДЕ СА МЪРТВИТЕ?

Всичко казано по този въпрос са само предположения, защото със смъртта не може да се експериментира.

Съществуват три основни възгледа:

- Смъртта е преминаване на живото тяло в мъртво, а безсмъртната душа продължава да живее. Това е най-широко разпространеното вярване от древността до днес - както в езическия, така и в християнския свят. Това вярване е породило култа към мъртвите.

- Древен и модерен материализъм - в света няма нищо освен вечно движещата се материя. Човекът е материално явление - умира и така участва във вечния кръговрат на материята.

- Библейското учение: човекът е създаден за вечно съществуване. Смъртта не е естествен край на живота му.

Тя е следствие от грехопадението и от отделянето му от Бога. След смъртта от човека не остава нищо до деня на възкресението при Второто пришествие.

1. Има ли човекът безсмъртна душа?

а) Безсмъртен е само Бог. Думага „безсмъртен“ се среща само веднъж в Библията и се отнася за Бога (1 Тимотей 1:17). Само Бог има абсолютен и оригинален живот (1 Тимотей 6:16). Всички останали същества притежават относително безсмъртие - доколко, доколкото са свързани с Твореца.

б) Как е създаден човекът?

„И Господ Бог създаде човека от пръст из земята, и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа.“ (Битие 2:7).

Тяло от материя, божествено дихание, силата на живота - създават живата душа, човека. Думага „душа“ е улогребена в смисъл на жива личност.

Този е принципът за създаване на живите същества.

„Всички отиват на едно място; всички са от пръстта, и всички се връщат в пръстта.“ (Еклизиаст 3:20).

Всички живи същества са направени от една материя. В това отношение човекът няма предимство. Всички се оживотворяват от едно дихание (Йов 33:4).

Превъзходството на човека идва от неговото по-висше устройство в сравнение с останалите живи същества на земята и от това, че е създаден по Божий образ (Бит. 1:26, 27).

При смъртта диханието на живота се прекратява, тялото се разлага, и човекът престава да съществува.

2. Има ли съзнание след смъртта?-Не.

- Мъртвите не знаят нищо:

„Защото живите поне знаят, че ще умрат, но мъртешите не знаят нищо, нито вече придобиват, понеже споменът за тях е забравен; ... Всичко, що намери ръката ти да прави според силата ти, направи го, защото няма ни работа, ни замисъл, ни знание в гроба, гдето отиваш.” (Еклизиаст 9:5,10); виж и Йов 10:21,22.

- „Мъртешите не хвалят Господа, нито ония, които слизат в мястото на мълчанието.” (Псалом 115:17).
- Мъртешите нямат нужда от служене. Всичко, извършено в памет на умрелите, е грях пред Бога (Псал. 106:28,29).

Апостол Павел пише:

„Казвам ли аз, че идоложертвеното е нещо, или че идолът е нещо? Не. Но казвам, че онова, което жертват езичниците, жертват го на бесовете, а не на Бога; но аз не желая вие да имате обичание с бесовете.” (1 Коринтяни 10:19,20).

- Мъртвият е нищо, но това, което се жертва за него, е жертва за бесовете.
- Учението за безсмъртието на човешката душа и службата за умрелите е сатанинско:

„А змията рече на жената: *Никак няма да умрете.*” (Битие 3:4) - Това е първата лъжа на дявола.

Исус каза на юдеите, които искаха да Го убият:

„*Вие сте от баща дявола, и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше открай човекоубиец, и не устоя в истината; защото в него няма истина. Когато изговаря лъжа, от своите си говори, защото е лъжец, и на бащата лъжа.*” (Йоан 8:44).

Библията говори за славното възкресение на мъртешите:

„*Недейте се чуди на това; защото иде час, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му, и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане.*” (Йоан 5:28,29); виж и 1 Коринтяни 15:19-23, 51-55.

15. СПИРИТИЗИЪМ

Днес спиритизмът е много често срещано явление. Това е учение, според което ние, живите, можем да се свържем с умрелите. Той включва още и всички парапсихологични и екстрасенсни прояви.

1. Какво казва Библията за мъртешите?

- Те не съществуват, не знаят нищо, и не участват в живота на живите (Еклизиаст 9:5,6,10).
- Те спят: „*Това изговори (Исус) и подир това им каза: Нашият приятел Лазар заспа; но аз отивам да го събудя.*” (Йоан 11:11); виж и Данаил 12:2.
- Те ще се събудят в края, за да получат наградата си (Данаил 12:13).
- „*Викането на мъртви*” става по време на спиритически сеанс. В Библията има описан такъв случай (1 Царе 28 гл.).
- 2. Разглеждане на спиритически сеанс, описан в Библията:**
„*А Самуил беше умрял, и целият Израил го беше оплакал, и беше го погребал в града му Рама. А Саул беше отстранил от земята запитвачите на зли духове и врачовете.*” (1 Царе 28:3).

В този стих са предадени две съвсем различни събития и това съвсем не е случайно. Царят, който бе изгонил запитвачите на зли духове, ги потърси отново (1 Царе 28:4-7). В напълно безизходна ситуация Бог не му бе отговорил.

Божията любов е необхватна, но не е безгранична. Идва момент, когато Бог се оттегля (Притчи 1: 24, 30, 31).

В ужаса си Саул потърси запитвачка на зли духове (1 Царе 28:7); и в дома на запитвачката сеансът се осъществява (1 Царе 28:11-14). Твърди се, че врачки, екстрасенси и спиритисти притежават свръхестествена дарба. Ако беше обаче това така, жената би познала Саул веднага, но тя го познава едва в хода на сеанса. Разговорът можем да прочетем в 1 Царе 28:15-19. Появеният се демон играе отлично ролята на пророк Самуил. Говори в неговия стил. Напомня му събития, станали преди 30 години между Саул и Самуил. (1 Царе 15:27,28; 28:17).

Божествената присъда: „Така умря Саул за престъплението, което извърши против Господа, против Господното слово, което не упаци, а още, понеже се бе съвещавал със запитвачка на зли духове, за да се допита до тях.” (1 Летописи 10:13).

3. Кой се явява и върши чудеса при сеансите? - сатана (Откровение 12:7-9).

„И тогава ще се яви беззаконният, когото Господ Исус ще убие с дъха на устата Си, тогава, чието идване се дължи на действието на сатана, съпроводено от всякаква сила, знамения и лъжливи чудеса.” (2 Солунци 2:8, 9).

Категоричното Божие предупреждение:

„Да не се намира между тебе някой, който да прекарва сина си или дъщеря си през огън, никой чародей, астролог, гадател или омаятел, никой баяч, запитвач на зли духове, врач, или запитвач на мъртвите; защото всеки, който прави тия дела, е омраzen на Господа” (Второзаконие 18:10-12).

Тези стихове говорят за многообразието на спиритическите сеанси.

4. Развиряне на спиритизма в последните дни:

„А Духът изрично казва, че в последните времена някои ще отстъпят от вярата, и ще слушат измамителни духове и бесовски учения.” (1 Тимотей 4:1).

- Спиритизмът ще навлезе в християнските църкви (Матей 7:21-23).
- Ще се демонстрират големи чудеса (Матей 24:23-26).
- Никой не е защитен срещу измамата на спиритизма (Матей 24:24).
- Върхът на спиритическата измама ще бъде:

„И не е чудно, защото сам сатана се превръща на светъл ангел.” (2 Коринтяни 11:13-15).

- Сатана ще се представи за Христос.

„Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света.” (1 Йоаново 4:1).

„И когато ви рекат: Допитвайте се до запитвачите на зли духове, и до врачовете, които шепнат и мърморят, отговорете: Не трябва ли един народ да се допитва до своя Бог? Ще прибегне ли при мъртвите заради живите? Нека прибегнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях.” (Исая 8:19, 20).

16. ДЕЛОТО НА ХРИСТОС ДНЕС

Много християни знаят добре историята за рождението на Христос, за Неговото дело, за проповедите и за чудесата Му. Те разказват за страданията на Христос, за разпятието и смъртта Му, говорят с възторг за възкресението и възнесението Му. Познаванията им обаче се простират до тук. Библията ни разкрива Христос като Първосвещеник и Ходагай. За да разберем това специално дело на Христос след Неговото възнесение, трябва най-напред да се запознаем с богослужебната система на еврейския народ.

Богослужебната система на еврейския народ

1. Каква заповед даде Бог на Мойсей?

„И да Ми направят светилище, за да обитавам между тях.“ (Изход 25:8). Великият Бог се снишава и живее сред Своя народ, израз на Неговата голяма любов.

2. Защо Бог настоява всичко да бъде направено по образаца? (Изход 25:9). Защото всичко в светилището: устройство, предмети, жертви и служби е символ на личността, характера и делото на Исус Христос. (Еврей 8:4,5).

3. Устройство на светилището:

Двор, ограден с бели завеси (Изход 27:9-15)

Тази необикновена бяла ограда символизира правдата чрез вяра, която грешникът получава (Галатяни 3:27; Исая 61:10; Откровение 6:11).

Вратата - символизира Исус Христос (Изход 27:16):

„Аз съм вратата; през Мене ако влезе някой, ще бъде спасен, и ще влиза, и ще излиза, и паша ще намира.“ (Йоан 10:9).

В двора имаше два предмета – жертвеник и умивалник. Жертвеник – (Изход 27:1) символ на Христос, върху Когото Бог излива Своя гняв заради нас (2 Коринтяни 5:21; Исая 53:4,5).

Умивалник (Изход 30:18-21) - символ на Христос, извор на измиване от грях (Захария 13:1).

В Светая имаше три предмета: светилник, маса и кадилен олтар.

Светилник (Изход 25:31) - символ на Христос, Който е „*светлината на света*“ (Йоан 1:9).

„Тогава Исус пак им говори, казвайки: Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота.“ (Йоан 8:12).

Маса с дванадесет хляба (Изход 25:23) - символ на Христос, Който е хлябът на живота (Йоан 6:48-51).

Кадилен олтар (Изход 30:1) - Исус като наш Ходагай (1 Тимотей 2:5).

Светая Светих - тук има само един предмет – Ковчегът на завета. Той представя пълнотата на Богочовека Христос и Неговото спасително дело (Изход 25:10; Псалом 40:8).

4. Служби в Светилището: Примирението на грешника с Бога.

Ежедневна служба (Левит 4:1-7). Чрез изповед невинната жертва се наговарва с греха на виновния. Пролятата кръв е цената за греха, символично внесена в Светая. С тази служба Бог открива две велики истини:

а) Високата цена на греха (Римляни 6:23) - чиято заплаща е смърт.

б) Божият дар - Бог е промислил да умре едно невинно

създание - агнето (символ на Исус Христос), а грешникът да остане жив:

„На следващия ден Йоан вижда Исус, че иде към него, и казва: Ето, Божият Агнец, Който носи греха на света!“ (Йоан 1:29).

Така Светая всеки ден се е изпълнила с греховете на грешниците. Затова се е налагало да има:

Годишна служба (Левит 23:27). Описанието на тази служба намираме в Левит 16 глава. Първосвещеникът взима два козела: първият е за Господа, полага ръце върху главата му, наговарва го с греховете на целия народ, заколва го и с кръвта му влиза в Светая Светих, където поръсва умиловитието. Символично означа греховете на народа и ги стоварва върху втория козел, който е символ на сатана (Левит 16:21, 22).

В този ден Бог заличава греховете на всички.

17. НЕБЕСНОТО СВЕТИЛИЩЕ

Цялата богослужебна система на еврейския народ има за цел да открие и поддържа вярата в идващия Изкупител. В светилището се извършва примирението на човека с Бога. Когато Христос идва, символът среща своето изпълнение. След смъртта и възкресението на Христос службата на примирението на грешника се пренася в Небесното светилище.

Небесното светилище

1. Две събития

„А Исус като извика пак със силен глас, издъхна. И, ето, завесата на храма се раздра на две от горе до долу, земята се разтресе, и скалите се разтупаха.“ (Матей 27:50,51).

На Голгота Исус издъхна. Завесата на храма се раздра. Тези две събития са тясно свързани. Светая Светих не е вече Божие обиталище. Земният храм загубва своето предназначение.

2. Божият храм в небето:

„И отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчега на Божия завет; и настанаха светкавици и гласове, гръмове и трус, и голям град.“ (Откровение 11:19).

- Истинският храм, издигнат от Бога. (Еврей 8:2).

- Съвършеният храм, където в Новия завет се извършва службата за спасението на човека. (Еврей 9:11).

Ето защо няма нужда от земни храмове. В Новия завет има нужда само от място за молитва и проповядване.

Жертвата в Новия завет

1. В Стария завет се служеше с животински жертви

- (Еврей 9:9,10), но те имаха временен характер - до идването на Христос (Еврей 10:1-4).

2. Жертвата на Новия завет е Христос:

„А понеже Христос дойде като първосвещеник на бъдещите добрини, Той влезе през по-голямата и по-съвършена скиния, не с ръка направена, сиреч, не от настоящето творение, веднъж завинаги в светилището, и то не с кръв от козли и от телци, но със Собствената Си кръв, и придоби за нас вечно изкупление.“ (Еврей 9:11,12); виж и Еврей 10:11,12.

Той е платил греховете на целия свят:

„Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието докарващо нашия мир; и с Неговите рани ние се изцелихме“ (Исаия 53:5).

„Ето, Божият Агнец, Който носи греха на света.“
(Йоан 1:29).

Неговата жертва е достатъчна за всички хора
(1 Йоаново 2:1,2).

Възложи на Него своите грехове! (1 Йоаново 1:7-9)

Ето защо не трябва да се правят курбани, и да се колят агнета за Великден, Гергьовден и други празници. Защото Исус Христос се жертва за нас.

Свещеникът на Новия завет е Христос (Евреи 8:1,2).

В Стария завет свещениците бяха много, „защото смъртта им пречеше да продължават в чина си“ (Евреи 7:23).

В Новия завет има само **Един Свещеник**:

„Но Той (Христос), понеже пребъдва вечно, има свещенство, което не преминава на другого. Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях. Защото такъв първосвещеник ни трябваше: свят, невинен, непорочен, отделен от грешните и възвисен погоре от небесата“ (Евреи 7:24-26).

Днес никой няма право да носи името свещеник. На служителите си в Новия завет Бог възлага само една отговорност:

„Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да палят всичко, що съм ви заповядал; И, ето, аз съм с вас през всичките дни до свършека на века. Амин!“ (Матей 28:19,20).

„И тъй, като имаме велик Първосвещеник Исуса, Божият Син, Който е преминал до най-високите небеса, нека държим това, което сме изповядали.

Защото нямаме такъв първосвещеник, който, да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме, Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях.“ (Евреи 4:14,15).

„И като имаме велик Свещеник над Божия дом, нека пристъпваме с искрено сърце в пълна вяра, със сърца очистени от лукава съвест и с тяло измито в чиста вода; нека държим непоколебимо надеждата, която изповядваме, защото е верен Оня, Който се е обещал.“
(Евреи 10:21-23).

18. КОГА И КАК ЩЕ СТАНЕ ОЧИСТВАНЕТО НА НЕБЕСНОТО СВЕТИЛИЩЕ?

1. Да си припомним службите в земното светилище:

Ежедневна - чрез жертвите греховете на хората се натрупваха символично в Светая.

Годишна - чрез специалната служба в десетия ден на седмия месец първосвещеникът внася греховете на народа в Светая Светих. След това ги изнася и ги стоварва върху пуснатия на свобода козел. Светилището и народът биват очиствани от греховете.

След възнесението Си Исус извършва службата на свещеник в Светая на Небесното светилище. Той приема изповедите на хората и прощава греховете им. Те се натрупват в Небесното светилище. Дошло е времето, когато и Небесното светилище, подобно на земното светилище, трябва да се очисти. От 1844 г. започва Небесният изследователен съд (Откр. 14:6,7; Дан. 7:9, 10; 1 Петр. 4:17,18).

2. Кога ще се очисти Небесното светилище?

В пророчеството на Данаил се казва:

„До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.“ (Данаил 8:14).

Машабната мярка за пророческите периоди е - ден равен на година (Езекиил 4:6; Числа 14:34).

Аргумент за това, че тук става дума за пророчески дни, е че светилището се е очиствало веднъж на 360 дни, а тук се говори за 2300 дни. Загова пророкът недоумяваше:

„А чудех се за видението, защото никой не го разбираше“ (Данаил 8:27).

По време на тези 2300 дни ще се издигаг и падат три световни империи. Ангелът обяснява на Данаил, че видението е за далечни дни.

3. Кога започват и кога завършват 2300 денонощия?

Отговорът намираме в Данаил 9 глава. Ангел Гавраил идва в отговор на молитвата на Данаил (Данаил 9:21-23).

От Данаил 9:24 разбираме, че от 2300 денонощия е отрязан периодът от 70 седмици (490 години), защото предстои да станат много важни събития - да се извърши умилюствение за греховете и да се възстанови вечна правда. Изпълнението на тези събития щеше да подпечатат видението и да му даде ход до край. В Данаил 9:25 е посочено времето за идването на Месия. В средата на последната седмица, Той щеше да бъде разпънат.

С отхвърлянето и разпъването на Божия Син от евреите и убиването на първия християнски мъченик - дякон Стефан през 34г. сл. Хр., изтече благодатното време за еврейската нация от 490 години-Деян.7:54-60. Еврейският народ подпечатат своето отхвърляне на Божието дълготърпение и с това изпълни чашата на беззаконието си.

„Господ даде още 36 години благодатно време на евреите, защото много евреи нямаха и понятие за характера и делото на Христос. Децата нямаха случай да приемат светлината, която техните родители презряха. Той желаше да им даде случай да видят изпълнението на пророчествата не само за раждането и живота на Христа, но също и за Неговата смърт и възкресението Му.“

Елена Г. Вайт

През 70-те години, римляните изпълниха пророчеството от 490 години, определено за евреите. Те разрушиха храма, и тогава настъпи краят на еврейската държава.

Началната точка на 2300 денонощия е посочена в Данаил 9:25. Излизането на заповедта да се изгради отново Ерусалим е издадена в седмата година от царуването на цар Артаксеркс, а това е 457 г. пр. Хр.:

„*Артаксеркс, цар на царете, към свещеник Ездра, книжника вещ в закона на небесния Бог, свършен мир и прочее. Издавам указ, щото всички, които са от Израилевия народ, и от свещениците, и левитите, в царството ми, които биха пожелали доброволно да отидат в Ерусалим, да отидат с тебе.*“ (Ездра 7:12,13).

Текстът на самата заповед е изложен в Ездра 7:12,13. От 2300 денонощия изваждаме 490 г. пр. Хр. и оставаг 1810 години. Като вземем предвид, че заповедта е издадена през есента на 457 г. пр. Хр., и 2300 денонощия изтичат през есента на 1844 г. - Тогава започва очистването на Небесното светилище.

4. Как ще стане очистиването на Небесното светилище?

Чрез велик Божий съд (Данаил 7:9,10). Всички хора от Адам до края на човешката история ще минат през този Изследователен съд. Те ще бъдат съдени според делата им, отразени в Небесните книги. В тях Бог е съхранил всичко, което сме извършили.

Библията говори за следните книги:

- **Книгата на живота:**

„И в него никак няма да влезе нищо нечисто, нито оня, който върши мерзост и който лъже, а само записаните в книгата на живота на Агнето.“ (Откровение 21:27).

Тук са записани имената на спасените. Името им се записва в деня на кръщението, но няма гаранция, че ще остане там (Израй 32:32; Откровение 3:5).

- **Книга на индивидуалното описание** (Псал. 139:14-16);

- **Книга на възпоменанието** (Малахия 3:16). Тук са записани всички добри дела и благородни пориви.

- **Книга на греховете** (Еремия 17:1).

Най-важното за нашето спасение е състоянието ни днес (Езекиил 18:21-24).

„Не си лягай, преди да си изповядал греховете си!“ (Е.Уайт).

Законът, по който Бог ще съди - (Яков 2:8-12).

Бог ще съди:

- Делага (Еклисиаст 12:13,14);

- Думите (Матей 12:36);

- Подбудите ни (1 Коринтяни 4:5).

За това нека да се покаем пред Христос, за да бъдат греховете ни заличени (1 Тимотей 2:5).

„Сега прочее, няма никакво осъждане на тези, които ходят в Христа Исуса, които ходят, не по път, но по Дух.“ (Римляни 8:1).

19. ПОСЛЕДНАТА ПРЕДУПРЕДИТЕЛНА ВЕСТ НА БОГА ДО ТОЗИ СВЯТ

От 1844г. на небето заседава Изследователният съд. Там се решава вечната участ на всеки човек. Ще остави ли Бог жителите на света в незнание за този съд? Не!

„Наистина Господ Йеова няма да направи нищо без да открие Своето намерение на слугите Си пророците.“ (Амос 3:7).

Последната Божия вест до този свят предупреждава за това (Откровение 14:6-12). Тя е съставена от три части и за това е наречена Тройната ангелска вест.

20. ПЪРВАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ

„И видях друг ангел, челетеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаваните по земята и на всеки народ и племе, език и люде. И каза със силен глас: Бойте се от Бога, и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато Той ще съди; и поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори.“ (Откровение 14:6,7).

1. Разглеждане на символите:

Ангелът- небесен или земен вестител? Това, че вестителят е земен, личи от факта, че той проповядва Евангелието. Проповядването е възложено само на хора. Ангелите уреждат срещите, а хората проповядват (Деяния 1:8).

Примери:

- Филип проповядва на скопеца (Деяния 8:26-35);

- Анания на Павел (Деяния 9:10,11,17);

- Петър на Корнилий (Деяния 10:1-5).

Този ангел е символ на хората, на които Бог е възложил проповядване на вестта. Тя е взета от вечното Евангелие.

„*Бойте се от Бога; и поклонете Му се*” (Откр. 14:7).

„*Страх от Господа е начало на мъдростта; и познаването на Светия е разум.*” (Притчи 9:10).

2. Историческо изпълнение.

Факторите, които подготвят разнасянето на вестта:

- Френската революция с нейните идеи за свобода и равенство. Тя нанася смъртоносен удар на католицизма;

„*Ако някой завежда в плен, и той в плен ще отиде; ако някой убива със сабя, и той трябва от сабя да бъде убит*” (Откр. 13:10).

- Природните знамения на шестия печат:

„*И видях, когато отвори шестия печат, че стана голям трус: слънцето почерня като козиняво вретиче и цялата луна стана като кръв; небесните звезди паднаха на земята, както когато смоковница, разклацана от силен вятър, мята незрелите си смоквини.*” (Откровение 6:12, 13).

„*А веднага след скръбта на ония дни, слънцето ще потъмнее, луната няма да даде светлината си, звездите ще паднат от небето и небесните сили ще се разклацят.*” (Матей 24:29).

Лисабонското земетресение от 1755г. е очевидно изпълнение на това пророчество. За него пишат Волгер, Гьоге и др. (виж кн. „Нашето време и пророчествата”). Явно, че то е разтърсило не само земята, но и умовете на хората.

- Широко разпространение на Библията

В края на XVIII в. и началото на XIX в. се основават много библейски дружества.

- Разпечатването на книжката – (Откровение 10:1-7). Коя е разпечатаната книжка?

„*А ти, Данаиле, затвори думите и запечатай книгата до края на времето, когато мнозина ще я изследват, и знаието ще се умножава.*” (Данаил 12:4); виж и Дан. 8:26.

Библията е била в ръцете на хората. Сега Божият Дух разпечатва пророчествата. Хора в различни части на света, без да се познават, стигат до едни и същи разбирания относно пророчеството за 2300 денонощия. Ето някои от тях:

- Лакунца - Чили, католически професор написва книгата „Идването на Христос в слава”. Той е убеден, че с изминаването на 2300 денонощия през 1844 г., Христос ще дойде за втори път;

- Едуард Ирвин, Георг Мюлер - Англия, заедно с над 2000 проповедници, извествяват близкото идване на Христос;

- Бенгел Волф обикаля 27 страни на света;

- Уилям Милър - САЩ - също проповядваше веста за Второто Пришествие на Исус.

В първата половина на XIXв. (в 1844г.) въз основа на Данаиловите пророчества се ражда Адвентното движение – ЦАСД. Това е най-мощното религиозно пробуждане от времето на апостолите. Представено е с ангела от Откровение 14:6.

„*И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата Вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът.*” (Матей 24:14).

21. ВТОРАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ

„И един друг ангел, втори, следваше изподире и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките народи от виното на своето разпалено блудстване.“ (Откр. 14:8).

1. Кой е Вавилон? Това не е градът Вавилон, нито Вавилонската империя, защото те не съществуват отдавна (Исаия 13:19). Тогава кой е всъщност Вавилон (Откровение 17:1-6)? Вавилон е жена. В пророческите символи жената представлява църквата (Откр. 12:1).

2. Характерни особености на жената Вавилон:

Тя е блудница - изневерила е на учението на Христос. Блудства със земните царе:

„... с която блудстваха земните царе, и земните жите-ли се опиха от виното на нейното блудстване.“ (Откр. 17:2).

Оставила е службата на Христос и се е уеднаквила с политиката.

Това е църквата през Средновековието - католическата, а по-късно и православната и други протестантски църкви.

Упоява народите. От тази незаконна връзка с политиката и с целите, които преследва, се е породила духовна нечистота - учения, идеи и практики, приспиващи народите. Друга характеристика на падналата църква са фалшивите учения, дошли от езичеството и навлезли в християнството: вярага в безсмъртието на душата и задгробния живот, службата за умрелите, поклонението и службата за светите; иконите, въвеждането на неделния празник, пазенето на много празници и свързаните с тях обичаи, заместване на ходатайствената служба на Христос със застъпничеството на светиите и на Дева Мария. Всичко това е поставено в златна

чаша. Чрез изкуството - музика, живопис и величествена архитектура - всичко това е направено много привлекателно и въздействащо, но приспива народите.

В същото време жената се упоява от кръвта на Исусовите светии и мъченици:

„И видях, че жената се беше опила от кръвта на светите и от кръвта на Исусовите мъченици; и като я видях, зачудих се твърде много.“ (Откровение 17:6). Това е факт, добре познат от историята. Около 100 млн. християни са загинали мъченически от гоненията на Каголическата и Православната църкви през Средновековието - павликени, богомили, катарии, албигойци, валдензи, хугеноти.

Жената има дъщери - *множесто църкви*, произлезли от нея, но изоставили служенето на Христос, и свързали се активно с политиката и светската власт:

„И на челото ѝ имаше написано това име: Тайна, великий Вавилон, майка на блудниците и на гнусотите на земята.“ (Откровение 17:5).

3. Коя е причината за падането на Вавилон?

Защо Бог е търпял блудницата толкова векове и чак сега я обявява за паднала? Причината е в отхвърлянето на Първата ангелска вест от официалното държавно християнство (Откр. 14:6,7).

В Откровение 10 глава, където се говори за разпечатаната книжка и за голямото Адвентно движение през първата половина на XIX в., е пророкувана една важна подробност (Откровение 10:8-11).

Исус ще дойде през 1844г. - това е била сладката като мед истина. Адвентистите вярвали в нея с възторг. Времето отминало, но Христос не дошъл. Адвентистите били изчислили вярно времето, но сбъркали събитието. Пророчеството посочва, че през 1844г. ще започне Изследователният съд на небето, а не Второто пришествие.

4. Вавилон след падането и последната покана (Откровение 18:1-4).

Веста от Откровение 14:8: „*Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките народи от виното на своето разпалено блудстване.*”, се разнася през XIX в. Малко преди Пришествието тя ще се повтори. Блудницата е отишла много далеч в своето падение. Тя се е превърнала в свърталище на бесовски учения. В нея обаче има хиляди искрени, но заблудени хора. Към тях Бог отправя последна покана:

„И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ.” (Откровение 18:4).

Много верни християни, разпръснати във всички деноминации, ще чуят поканата и ще излезнат (Откровение 18:1); Те ще се присъединят към Божия народ, който пази Божиите заповеди (Откровение 12:17; 14:12).

22. ТРЕТАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ

„И друг, трети ангел, вървеше след тях и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ, и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнеето. И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и на образа му, няма да имат отдох нито денем, нито нощем, нито кой да е, който приема белега на името му. Тук е нужно търпението на светшите, на тези, които палят Божиите заповеди и имат вярата Исусова.” (Откровение 14:9-12).

С тази вест Бог предупреждава хората за опасността от

фалшиво поклонение.

Великата борба на нашата земя започва между фалшивото и истинското поклонение. Финалът ѝ ще бъде свързан със същия проблем. Каин - фалшивият поклонник - се покланяше на Бога по свой начин. Той убива брат си Авел, който се е покланял на Бога така, както Той (Господ) е наредил.

Кой е звярът, представен в Откровение 13:1-10?

Името му не е посочено. Това по-късно ще научим от историята. Но са дадени точни белези, по които може да бъде разпознат.

На основата на тези белези можем да го опишем така: Звярът е католицизмът - онази страшна политико-религиозна сила, която през средните векове е налагала своите учения със сила на държавната власт. Един от ярките му белези е времето на неговото неограничено господство (Откровение 13:5).

42 месеца са 1260 пророчески дни.

Тази сила е спомената и на други места с този период (Данаил 7:25; Откровение 12:6,13,14). 1260 дни започват от 538 година и завършват в 1798г.

23. ОБРАЗЪТ НА ЗВЯРА; БЕЛЕГЪТ НА ЗВЯРА И ЧИСЛОТО 666

Кой е образът на звяра? (Откровение 13:11-18). Един двурог звяр поема инициативата за създаване на образ на звяра. Кой е този двурог звяр? Белези:

- Той се появява във време, когато предишният звяр (папството) отива в плен:

„Ако някой завезжда в плен, той в плен ще отиде; ако някой убива със сабя, и той трябва от сабя да бъде убит”

(Откр.13:10). Това е краят на XVIIIв.

- Той излиза от земята, за разлика от всички, които излизат от морето.

- Той има агнешки рога, т.е., има вид на кротост и доброта.

- Говори като змей: „И видях друг звяр, който възлизаше от земята; и имаше два рога прилични на агнешки; а говореше като змей” (Откровение 13:11).

Тези белези намират най-точно историческо изпълнение в поевата и развитието на САЩ през 1797г. Тясното сътрудничество между двата звяра - католицизма и протестантска Америка (Откровение 13:12) през XX в., е вече факт. Това е пророческо чудо от преди 2000 години. Съюз - парадокс, като се има предвид, че Съединените щати се създават от бегълци, подгонени от католическия гнет в Европа.

Двурогият звяр върши големи чудеса: „И вършихе големи знамения, до там щото да направи и огън да излиза от небето на земята пред човеците.” (Откровение 13:13). Това са чудесата на модерния спиритизъм. Чудесата подготвят жителите на земята да приемат белега на звяра. Трите сили - протестантизъм, католицизъм и спиритизъм създават образа на звяра.

Образът на звяра е политико-религиозна система, която в края на времето ще налага своите учения чрез държавните закони и държавната власт. Това ще стане в близкото бъдеще. Съвременният икуменизъм е голямата крачка към него.

Когато образът на звяра проговаря, тогава се изпълнява пророчеството от Откровение 13:15.

1. Белегът на звяра - неделята:

„И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободниироби, даим се турибелег на десницата или на четата им; за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра,

70

или числото на неговото име.” (Откровение 13:16,17).

Защо образът на звяра предприема такава акция? Защото точно по това време Бог извършва делото на запечатването (Откровение 7:1-3).

2. Числото на звяра 666:

Божият печат е посочен ясно - **съботата**: „*Дадох им и съботите Си да бъдат знак между Мене и тях, за да познаят, че аз, Господ ги освещавам.*” (Езекиил 20:12).

„*Освещавайте още и съботите Ми, и нека бъдат знак между Мене и вас, за да познаете, че аз Господ съм ваш Бог.*” (Езекиил 20:20).

„*Гук е нужно мъдрост, който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестотин шестдесет и шест.*” (Откровение 13:18).

Властта на звяра олицетворява системата на подмяна на истинското богослужение с фалшиво и числото му е „шестотин шестдесет и шест.” Съгласно католическия седмичник „*Нашият неделен посетител*”, на папската митра са написани следните думи: „*Vicarius Filii Dei*”, което преведено означава: „*Заместник на Божия Син.*” (18 април 1915г.).

Папата се явява наследник на Христос. Думата „*викар*” е латинска, от която произлиза думата „*вице*”, например: „*вице-президент*”, т.е. заместник на президента или този, който временно е в ролята си на президент. По този начин папата претендира, че заема мястото на Христос в качеството си на заместник на Божия Син.

„VICARIUS FILII DEI” се явява една от най-възвишените титли на римския папа. След като сметнем цифровите значения на римските (латинските) букви, ние намираме изумителен факт - точно така, както казва пророчеството. Тяхната сума е 666.

71

V...5	F...0	D...500
I...1	I...1	E...0
C...100	L...50	I...1
A...0	I...1	-----
R...0	I...1	=501
I...1	-----	
U...5	=53	
S...0		
=112		<hr/> 112+53+501=666

При събирането на тези цифри получаваме 666. В това няма никакво съмнение. Властта на звяра от Откр. 13 гл. е папската система на поклонение. Нека сумираме тези шест определящи признака:

- Папството получава своето управление, своята власт и авторитет от езическия Рим в 538г.
 - Папството представлява всемирна система на поклонение.
 - То претендира за привилегиите и прерогативите на Бога.
 - По неговото собствено признание, то преследва и унищожава тези, които не приемат ученията му.
 - Неговото непрекъснато управление продължава 1260 години - от 538 до 1798г. През този период - чрез инквизицията, папството избя около 100 милиона християни.
 - Папската титла (Vicarius Filii Dei) сумирана в цифри прави 666.
- Остава въпросът: „Какво е белегът на звяра и как можем да го избегнем?“ В Откр. 14:12, Библията описва тези, които противостоят на поклонящите се на звяра, а в Откр. 14:9 става въпрос за тези, които получават белега на звяра.

Ето какво се казва за истинските вярващи: „Тук е нужно търпението на светите, на тези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата Исусова.“

Една група получава белега на звяра - неделята, а другата е съставена от хора, предани на Бога и съблюдаващи всичките Му заповеди - включително и съботата. По този начин, проблемът, към който се приближава света, и който е свързан с белега на звяра, има някакво особено отношение към заповедите. В Откр. 7:1-3 ангелът имащ печата на живия Бог, слиза от небето и слага печата на челата на Божия народ. Получаващите този печат са защитени от последните язви. И така, описани са две категории хора:

Тези, които получават белега на звяра и страдат по времето на язвите. - Откр. 16 гл. И тези, които пазят Божиите заповеди и по този начин получават печат от ангела и защита по време на изливането на язвите. В Исая 8:16 пророкът говори: „Запечатай поуката между учениците Ми.“ Божият печат се съдържа в Неговия закон. Последната борба ще се разгръне по въпроса за Божия печат и белега на звяра - между Божията събота и фалшивата събота (неделята).

Печатът удостоверява истинността на документа. Той трябва да отразява три важни аспекта: името, титлата и пълномощията на притежателя.

Божият печат съдържа името Му, Неговата титла и територията Му. Те се намират в сърцето на Божия закон, защото финалния конфликт на историята на този свят се концентрира в Божия закон. В Библията намираме Божия печат (Изход 20:8-11).

Белегът на звяра е огричането на съботния ден и спазването на неделята. В близко бъдеще политически и религиозни сили ще използват парламентите за създаване на закони за задължително съблюдаване на неделния ден. Тогава неделята става белег на звяра. Това ще бъде последният

поход на сагана срещу Бога, срещу Неговата истина и срещу Неговия народ.

24. ИСТИНСКАТА ЦЪРКВА

Едно печално явление - разделение на християнството на множество църкви. Но между всички тях има една Божия църква, която отговаря на библейското становище.

Исус е създал една църква: „Гък и Аз ти казвам, че ти си Петър (т.е. канара) и на тая канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделелят.” (Матей 16:18).

Вярата и изповеданието е едно:

„Един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, Който е над всички, чрез всички и във всички.” (Ефесяни 4:5,6).

Някой сравнения в Библията посочват тази истина.

- Едно стадо, един пастир (Йоан 10:14-16);

- Младоженец с една невяста (Ефесяни 5:25,31,32);

- Глава с едно тяло:

„Защото, както тялото е едно, а има много части, и всичките части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос.” (1 Коринтяни 12:12).

„И главата на тялото, т.е. на църквата, е Той, Който е Началникът, първороден от мъртвите, за да има първенство във всичко.” (Колосяни 1:18).

Защо е настъпило разделение?

Днес църквите, носещи Христовото име са многобройни и всяка от тях претендира, че е истинската Христова църква.

За това състояние на християнския свят в Исая 4:1 се казва:

„И в онзи ден седем жени ще се хванат за един мъж и ще Му рекат: ние ще ядем своя си хляб и ще обличаме своите си дрехи, само нека се наричаме с Твоето име, а Ти отнеми нашия срам”.

В Библията числото седем е число на пълнота, жената е символ на църква, мъжът - съпругът на жената е Христос, хлябът е духовната храна - учението, а дрехите са символ на Христовата правда. Като имаме предвид пророческия символ, с който Библията си служи, можем да преведем горния текст така:

„В онзи ден всички църкви ще се хванат за Христос и ще Му рекат: Ние ще проповядваме нашите учения, не Твоето, и ще прилагаме нашата си правда, а не Твоята, само да носим Твоето име (Христовото), за да отнемеш укора ни, да не сме счистани за езичници”.

Но Христос е Един, затова и Неговата църква е една.

Ако всички християни се водеха от чистото Божие Слово, не би имало разделение. Голямото отстъпление на християнството от чистото Евангелие (2 Солунци 2:1-6) е довело до разделиението.

Пророческата картина на истинската църква е описана в Откровение 12:1-6. Там се говори за жена, облечена със слънцето, а не със собствената си правда. Слънцето е символ на Христос (Малахия 4:2). Луната е отражение на слънцето, символ на старозаветния Божий народ и старозаветните Писания. 12-те звезди са символ на апостолите. Мъжкото дете, родено от църквата е Христос. Змеят представя езическият Рим.

Белези на истинската църква:

Библията посочва следните белези на истинската Христова църква за нашето време:

- Появява се на историческата сцена в 1844г. (според пророчеството в Данаил 8:14).

- Пази Десетте Божии заповеди:

„Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божии заповеди и държат свидетелството за Исуса” (Откровение 12:17).

„Змеят” е сатана, „жената” е Христовата църква, а „останалите от нейното потомство” са последователите на Неговата последна църква, „които пазят Божии заповеди и имат вярата Исусова”.

- Има Исусовото свидетелство (Откровение 12:17; 19:10). Това е Духът на пророчеството, непосредственото ръководство на Светия Дух.

- Ще проповядва последната предупредителна вест - Тройната ангелска вест.

Църквата на Адвентистите от седмия ден отговаря най-точно на тези белези.

„...като хвалеха Бога, и печелеха благоволението на всичките люде. А Господ всеки ден прибавяше на църквата ония, които се спасяваха.” (Деяния 2:47).

25. ДУХЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО

Мястото на пророците в живота на църквата:

„Наистина Господ Йеова няма да направи нищо без да открие Своето намерение на слугите Си пророците.” (Амос 3:7)

„Тогава аз паднах пред нозете му да му се поклоня; но той ми рече: Недей; аз съм съслужител на тебе и на братята ти, които държат свидетелството за Исуса; поклони се Богу; защото Духът на пророчеството е да свидетелстваме за Исуса.” (Откровение 19:10).

Хората, които Бог покани за пророци:

- **Уилям Фой.** Първото си пророческо откровение получава от Бога на 18.01.1842г., но отказва да го сподели. След две седмици получава ново, но и него се бави да разкаже. Три месеца след това напуска адвентното движение по финансови съображения. След две години присъства на събрание, на което Елена Вайт разказва своето първо видение. А то е било същото видение, открито и на него преди време. Наскоро след това умира.

- **Едсън Фос.** Бог му дава откровение за бъдещия съд над народите. Той също отказва да говори, за да не се изложи. След време Бог му се открива и му казва, че ако не приеме службата, тя ще се даде на най-слабия между хората. Фос се съгласява да разкаже видението си. Организирано е било събрание. Пред присъстващите той разказва за досегашните си колебания. Когато иска да започне да разкаже виденията си, не може да си спомни нито дума. Бог издигна последния пророк за последното време.

- **Елена Вайт.** Последният пророк на християнската църква. Родена на 26.11.1827г. На 13 годишна възраст е кръстена в Методистката църква. През 1843г. преминава в движението на адвентистите. Получава първото си видение през декември 1844г. През 1846г. се омъжва за Джеймс Вайт. Има 4 деца, от които 2 умираат. Между 1844г. и 1915г. получава над 2000 видения.

1848г. - видение - започва издателска работа;

1858г. – видение за великата борба между Христос и сатана. Книгата за този конфликт на вековете е написана и издадена през 1880г.

1863г., 1865г. - получава две видения относно здравната реформа. Започва печатането на здравни книги. През 1866г. се създава първият здравен институт.

1883-1887г. пътува и работи в Европа.

1891-1900г. работи в Австралия.

1901г. заселва се в град Света Елена близо до Сан Франциско. Умира на 16.02.1915г.

Литературно дело: Около 55 големи книги. Между 1855 и 1909г. се печатат специални свидетелства за църквата - около 5000 страници в 9 тома. Написала е около 8000 ръкописа, съдържащи 60 000 страници.

Библейски белези на истинския пророк

Физически белези:

Когато е в състояние на видение, не диша (Данаил 10:17).

Пророкът не е полумъртъв и безжизнен. Той се движи, говори и известява Божиите весті: „*Каза оня, който чу Божиите думи, Който видя видението на Веселиния, който падна в изстъпление, но очите му бяха отворени.*” (Числа 24:4).

Елена Вайт отговаря на тези два белега. По време на видение тя не диша.

Разкази на очевидци и много медицински протоколи потвърждават това.

Духовни белези:

- Проповед и живот са в съгласие със Закона и цялата Библия (Исаия 8:19,20).

- Изповядва Исус (1 Йоаново 4:1-3).

- Постава Исус над всичко (2 Коринтяни 10:5).

- Изобличава (Исаия 30:8-11; 58:1).

- Принася добри плодове (Магей 7:16).

- Пророчествата му се изпълняват.

Повече от 150 години са проверявали с Библията, живота, дейността и пророческите откровения на Елена Вайт. Ние сме убедени, че Бог си е служил с нея, за да започне всесветското проповядване на Тройната ангелска вест.

Ние вярваме, че Библията е завършено Божие откровение. Нашата вяра и учение са основани само на Библията. Няма истина, която адвентистите да са приели единствено въз основа на писанията на Елена Вайт. Нейните книги не са добавка към Библията, а само едно вдъхновено обяснение.

26. ПОВЕДЕНИЕ И ВЪНШНОСТ НА ХРИСТИЯНИНА

1. В света, но не като света:

„*Те не са от света, както и аз не съм от света. Освети ги чрез истината; Твоето Слово е истина.*” (Йоан 17:16,17).

- Не обичайте светското (1 Йоаново 2:15-17).

- Не се обвързвайте с невярващите (2 Коринтяни 6:14-18; Псал.1).

2. Християнинът - развлечения и удоволствия.

Ние имаме нужда от развлечения и почивка. Намирайте радостите си в природата, в приятелски срещи с близки, с роднини. Когато е възможно, разнообразете почивните си дни. Християнинът не посещава места, където Божият Дух не присъства.

Поставете под строг контрол програмите на телевизията. Игрални филми, предавания с леко и безнравствено съдържание, криминални истории с убийства и насилие

са несъвместими с християнския идеал за живота (Исаия 33:14,15).

3. Християнинът и музиката. Музиката е Божий дар, който възвисява и облагородява човека. Но има музика, вдъхновена от силите на мрака. Тя унижава човека. Музика, която провокира ниските човешки страсти и не облагородява духа, е неподходяща. Подобно на наркотиците тя може да руши човешката душа.

4. Християнинът и книгите. Книгата е богатство. Тя развива човешката личност. Но има книги, които поkwаряват личността. Евтини романи и порнография заливат света. Християнинът трябва да каже „не” на този вид литература.

5. Нашата външност. Бог обича красивото. Християнският идеал изисква да сме възискателни към нашата външност.

Библейски принципи

„Така и жените да украсяват себе си със скромна премяна, със срамежливост и целомъдрие, не с плетена коса и злато или бисери, или скъпи дрехи, а с добри дела, както прилича на жени, които са се посветили на благочестието.” (1 Тимотей 2:9,10).

„Вашето украшение да не е външно, сиреч, плетене на косата, кичене със злато, или обличане със скъпи дрехи, но скръшният в сърцето живот (от гр. - човек), с нетленното украшение на кротък и тих дух, което е скъпоценно пред Бога.” (1 Петрово 3:3,4).

- Прилични, целомъдрени, със здрав морал.
 - Облеклото да е скромно, здравословно и морално.
- Християнинът трябва да изостави следните неща:
- а) Да сваля от себе си пръстени, обици и гердани;
 - б) Ярката козметика (4 Царе 9:30).

„А ти запустяла, какво ще правиш? Ако и с червено да се облечеш, ако и със златни накити да се украсиш, ако и с много боя да боядисаш очите си, напразно ще се украсиш; любовниците ти ще те презрат, ще търсят да отнемат живота ти.” (Еремия 4:30).

„Библията свързва ярката козметика с езичество и отстъплението от Бога. Що се отнася до козметиката, ние вярваме, че християните би трябвало да поддържат естествен, приличен и здрав външен вид.” („Адвентна вяра”, стр. 264).

„И в същия ден Господ ще отнеме славата на дрънкалките, мрежените забрадки и луничките, обиците, гривните и тънките була, и главовързките, верижките около глезените и поясите, парфюмните кутши и хамайлиите, пръстените и обиците на носа, мантелата и туниките, шаловете и кесите, огледалата и тънките ризи, чалмите и покривалата.” (Исаия 3:18-23).

в) „Жена да не носи мъжко облекло.” (Второзаконие 22:5).

„Има тенденция жените да се обличат и да приличат, колкото е възможно повече на другия пол; да правят дрехите си подобни на мъжките, но Бог обявява това за мерзост.” (Елена Вайт, „Свидетелства”, т. 1, стр. 457).

„Ако едни и същи дрехи се носят от двата пола, ще настъпи объркване и увеличаване на беззаконието.” (Елена Вайт, „Свидетелства” т. 1, стр. 460).

„Но, както е свят Тоя, Който ви е призовал, така бивайте святи и вие в цялото си държание; защото е писано: Бъдете свети, понеже Аз съм свят.” (1 Петрово 1:15,16 и 3:3,4).

„По никакъв друг начин не можете да оставите светлината ви да свети така, както чрез скромното си облекло и поведение.” (Елена Вайт, „Свидетелства”, т. 3, стр. 376).

27. ЗДРАВΟΣЛОВЕН ЖИВОТ

Високото предназначение на тялото:

„И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости, да представите телата си в жертва жива, света, благоуходна на Бога, като ваше духовно служение.“ (Римляни 12:1).

„Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, Който е във вас, когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си, и с душиите си, които са Божии.“ (1 Коринтяни 6:19,20).

а) Да не превъзнасяме тялото си. Да не поставяме грижата си за него на първо място. Да не станем маниаци, които мислят и говорят само за здравето си (1 Тимотей 4:7,8).

б) Друга крайност е пренебрегване на здравето:

„Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас? Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свет, който храм сте вие.“ (1 Коринт. 3:16,17).

в) Всеки е длъжен да дисциплинира тялото си и да полага разумни грижи за здравето си.

Фактори за здравословен живот

- **Добро дишане на чист въздух** - 46 % от състава на нашето тяло е кислород. Проветрявайте често домовете си.

- **Движение** - една от най-големите опасности за съвременния човек е заседналият живот. Ходенето пеша е най-добрата гимнастика. Изминавайте дневно най-

малко 5 км. - **Вода** - добре е дневно да се пие най-малко 2 л. чиста вода.

- **Слънчева светлина** - (Еклизиаст 11:7). Няма по-здравословна топлина и светлина от слънчевата.

- **Труд и почивка** - прекомерен труд или прекомерна леност подкопават здравето.

- **Храна** - това е един от основните фактори за доброто здраве. Човек се нуждае от три основни хранителни вещества: белтъчини - 60-80 гр. дневно, мазнини - 50-60 гр., въглехидрати- около 400 гр. дневно и от витамини, соли и ензими.

Препоръчаната от Бога храна:

„И Бог ги благослови. И рече им: Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и обладайте я, и владейте над морските риби, над въздушните птици, и над всяко живо същество, което се движи по земята. И Бог рече: *Вижте, давам ви всяка семеносна трева, която е по лицето на цялата земя и всяко дърво, което има в себе си плод на семеносно дърво; те ще ви бъдат за храна.*“ (Битие 1:28,29).

„Плодове, зърнени храни, и зеленчуци, приготвени по прост начин, без ситни подправки и много мазнини, заедно с млякото и сметаната, са най-здравословната диета.“ („Диета и храна“, стр. 137).

Позволената от Бога храна (Битие 9:3,4).

Бог категорично забранява употребата на кръв и животински мазнини: „Говори на израилтяните, като речеи: *Да не ядете никаква тлъстина, нито от говеда, нито от овца, нито от коза.*“ (Левит 7:23).

Месото е третокачествена храна. Препоръчваме на всички да го изоставят.

Забранената от Бога храна - употребата на нечисти

животни (Левит 11 глава).

По отношение на храненето препоръчваме още: да се намали употребата на захар, сол и бял хляб. Да се избягват вредните комбинации между храните. Да не се яде нищо между отделните хранения. Също е добре да се храним два пъти на ден.

По отношение на алкохола, тютюна и наркотиците - адвентистите са абсолютни въздържатели. Не пийте чен чен чай и кафе. Те тровят организма.

28. ДАР ЗА ГОСПОДА

1. Какво дължим на Бога?

„Благославяй, душе моя, Господа, и всичко що е вътре в мене нека хвали светото Му име. Благославяй, душе моя, Господа, и не забравяй ни едно от всичките Му благодеяния” (Псалом 103:1-2) виж и Псал. 116:12-14.

2. На Бога да отдадем:

а) Живота си (Римляни 12:1). Ние сме Божии, защото Той ни е създал и ни е изкупил (Исаия 43:1).

б) Една седма част от времето си (Изход 20:8-11). Когато използваме съботния ден за себе си, ние ограбваме Бога и Го наскърбяваме.

в) Една десета част от нашите материални приходи (Левит 27:30).

„Почитай Господа от имота си и от първаците на всичкия си доход.” (Притчи 3:9).

Десятъкът е свят. Той принадлежи на Бога. Когато получите прихода си, първо отделете десятъка и тогава разполагайте с останалото.

3. Какво трябва винаги да помним, когато отделяме десятък?

а) Всичко е Божие: *„Господна е земята и всичко, що има в нея, Вселената и тия, които живеят в нея.”* (Псалом 24:1); виж и Псалом 50:10.

„Среброто е Мое, и златото е Мое, казва Господ на Силите.” (Агей 2:8).

б) От Божието даваме на Бога (1 Летописи 29:14).

в) Той ни дава сила да печелим (Второзаконие 8:18).

4. Предназначение на десятъка:

а) В Стария завет - за поддържане на свещениците и левитите. Те не са имали дял в Ханаанската земя. 11-те племена е трябвало да обработват земята, а свещениците и левитите да сеят в сърцага и умовете на хорага.

б) В Новия завет предназначението на десятъка е същото:

„Не знаете ли, че тия, които свещенодействат, се хранят от светилището? И че тия, които служат на олтара, вземат дял от олтара? Така и Господ е наредил, щото проповедниците на благовестието да живеят от благовестието.” (1 Коринтяни 9:13,14).

Проповедниците могат да изкарват прехраната си, както всички хора, но тогава няма да могат да служат пълноценно. Чрез десятъка Бог осигурява живота им, за да посветят цялото си време на проповядване.

5. В какво се провиняваме, когато сме неверни? (Малахия 3:8,9)

- Тогава нашите средства са проклетни (Агей 1:2-9).

- Разлика между десятък и дарение. Десятъкът е неотменим дълг. Той е въпрос на вярност. Дарението е също наш дълг, но размерът му се определя от нуждите на Божието дело в момента и от нашата щедрост. *„Всеки*

да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце.” (2 Коринтяни 9:7).

Бог обещава богати благословения, когато сме верни в даването на десетък:

„Донесете всичките десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми, и опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да изляе благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него. И заради вас ще смърдя поглъщателя, та няма вече да поврежда рожбите на земята ви; и лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно, казва Господ на Силите.” (Малахия 3:10,11) виж и Притчи 10:22).

Ние не можем да купим спасението и прощението си. Те са дар от Бога.

29. КРЪЩЕНИЕ

1. Важността на кръщението (Лука 7:29).

„И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден.” (Марко 16:15,16).

Исус ни даде пример (Матей 3:13-17).

2. Значение на кръщението - то е обряд, в който Библията влага богато съдържание.

- а) Погребване на стария живот (Колосяни 2:12).
- б) Прощение и заличаване на извършените грехове (Деяния 2:37,38).
- в) Начало на нов живот (Римляни 6:4-6).

г) Обличане с Христовата правда (Галатяни 3:27).

д) Присъединяване към църквата (1 Коринтяни 12:12,13).

3. Условия, при които човек може да се кръсти:

а) Да се запознае с Христос, с Десетте заповеди и с основните истини на Библията (Матей 28:19-20).

Кръщението е сключване на завет с Бога и ние трябва добре да го познаваме, за да бъде този завет действителен.
б) Да повярваме в Христос и чрез вяра да приемем Неговата спасителна благодат (Марко 16:15, 16).

„И като вървяха по пътя дойдоха до една вода; и скопецът каза: Ето вода; какво ми пречи да се кръстя?” (Деяния 8:36).

в) Покаяние, изповед пред Бога и скъсване с всички съзнателни грехове и пороци (Деяния 2:37,38).

Ние не кръщаваме малки деца, защото те не могат да изпльнат библейските условия за това и кръщението им ще бъде невалидно. Исус се е кръстил на 30 години:

„А сам Исус беше на около тридесет години, когато почна да поучава, и, както мислеха, беше син на Йосифа, който бе син Илиев.” (Лука 3:23).

4. Две опасности във връзка с кръщението:

а) Да го направим прибързано и необмислено, с човешки ентузиазъм, без да сме наясно какво точно правим. Така тръгна след Христос неговия ученик Юда (Матей 8:18,19).

б) Да го отлагаме по незначителни причини (Деян.22:15, 16).

Каква е опасността, когато кръщението се отлага? (Матей 12:43-45).

Има опасност дяволът да ни завладее отново, и то безнадежно.

Изпълнете Божия воля (Лука 7:29,30). Тогава Бог ще каже за вас: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение.” (Матей 3:17).

30. КАК ДА ЖИВЕЕМ ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ?

За развитието на физическия ни живот Бог ни е снабдил с въздух, светлина, топлина, вода, и богатство от храни. За развитието на духовния ни живот Той е оставил благодатни средства, които трябва да използваме (1 Петрово 1:3,4).

1. Молитвата - това е връзката ни с Бога. Дишането на душата, разкриване на сърцето ни пред Бога (Псалом 55:17). „Непрестанно се молете.” (1 Солунци 5:17).

2. Всекидневно хранене с Божието Слово (Йов 23:12; Еремия 15:16).

„И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха Писанията да видят дали това е вярно.” (Деяния 17:11).

3. Участие в богослуженията:

„Като не преставаме да се събираме заедно, както някои имат обичай да престават, а да се увецаваме един друг, и толкова повече, колкото виждате, че денят приближава.” (Евреи 10:25).

4. Участие в Господната вечеря - специално време за себеизпитване (1 Коринтяни 11:27-29). При измиването на нозете Исус ни измива отново (Йоан 13:8-10). „Вие Ме наричате Учител и Господ; и добре казвате, защото съм такъв. И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни един на друг да си миете

нозете.” (Йоан 13:13,14).

Чрез хляба и виното възпоменаваме Христовата смърт за нас:

„Защото всеки път, когато ядете моя хляб и пиете моя чаша, възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той” (1 Коринт. 11:26).

5. „Пребъдвайте в Мене, както Аз във вас.” (Йоан 15:1-7).

Тогава да живеем плодотворен християнски живот.

„Днес, ако чуете Неговия глас, не закоравявайте сърцето си.” (Евреи 4:7).

„Блажени ония, които изпълняват Неговите заповеди, за да имат право да дойдат при дървото на живота, и да влязат през портите на града.” (Откровение 22:14).

„Нека чуем краят на цялото Слово: **Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека; защото, относно всяко скрито нещо, Бог ще докара на съд, всяко дело, било то добро или зло.**” (Екклесиаст 12:13,14).
Амин!

ДЕСЕТТЕ БОЖИИ ЗАПОВЕДИ (ИЗХОД 20:1-17)

Законът на Десетте Божии заповеди не бе изговорен само за благословение на евреите. Бог ги почетете, като ги направите стражи и пазители на закона Му, но те трябва да го съхранят като свято поръчение към целия свят. Предписанията на Декалога са валидни за цялото човечество и бяха дадени за поучение и напътствие на всички. Десетте правила - кратки, всеобхватни и авторитетни - обхва-

щат дълга на човека към Бога и към неговия ближен. И всичките са основани върху великия и основен принцип на любовта. „Да възлюбих Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и с всичкия си ум; и ближния си както себе си.“ (Лука 10:27; Втор. 6:4, 5; Левит 19:18). Десетте заповеди, тези принципи са предадени в подробности и са приложими за човешките условия.

1. „Да нямаш други богове, освен Мене”

Бог - Вечният, Самосъществуващият, Несътвореният, Който сам е Източник и Поддържател на всичко, единствен има право на върховна почит и поклонение. На човека се забранява да отдава първото място в своите чувства или служба на каквото и да е друг обект. Ако поддържаме нещо толкова скъпо, което се стреми да отнеме от любовта ни към Бога или ни попречи да Му отдаваме дължимата служба, ние си правим от него бог.

2. „Не си прави кумир или какво да е било подобие на нещо, което е на небето горе или което е на земята долу, или което е във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш.”

Втората заповед забранява поклонение на истинския Бог чрез образи и подобия. Много езически народи твърдят, че техните изображения били просто фигури или символи, чрез които отдавали поклонение на Божеството.

Но Бог е заявил, че такава поклонение е грях. Опитът да се представи Вечния с материални предмети би понижило представата на човека за Бога. Отклонен от безкрайното съвършенство на Бога, умът би бил привлечен по-скоро към творението, отколкото към Създателя. И колкото повече човек снижава представите си за Твореца, толкова повече деградира.

„...Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив”. Близката и

святата връзка на Бога с Неговия народ е предствена метафорично чрез брака. Идолопоклонството, което е духовно блудство, предизвиква Божието негодувание, представено подходящо като ревност.

„...Който въздавам беззаконието на бащите върху чадата, до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят...” Неизбежно е децата да страдат от последствията на родителските прегрешения, но те не биват наказвани за вината на родителите си, освен ако участват в греховете им. Най-често обаче децата вървят по стъпките на своите родители. Чрез наследствеността и примера на бащите си, синовете ставаг съучастници в греховете им. Порочните склонности, извратеният апетит и сниженият морал, както и физическите болести или деградации се предават като наследство от баща на син до трето и четвърто поколение. С тържествена сила тази страшна истина трябва да въздържа хората от погрешно поведение.

„...А показвам милости към хиляда поколения на ония, които Ме любят и пазят Моите заповеди.” Като забранява поклонението на фалшиви богове, втората заповед внушава поклонение на истинския Бог. А на верните в Негова служба е обещана милост, за разлика от гнева, с който са заплашени мразещите Го, не само до трето и четвърто, а до хиляди поколения.

3. „Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог, защото Господ няма да счита безгрешен онзи, който изговаря напразно името Му.”

Тази заповед не само забранява фалшиви клетви и обикновено ругаене, но ни забранява да употребяваме Божието име по лек и небрежен начин, без да имаме предвид строгото Му значение. Ако небрежно споменаваме Бога в обикновен разговор, ако се позоваваме на Него за незначителни неща, ако често и безсмислено повтаряме името Му, ние Го безчестим. „Свято и страшно е Неговото име” (Псалом 111:9). Всички трябва да разсъждават за Неговото величие, чистота и святост, за да бъдат сърцата им изпъл-

нени с чувството за възвишения Му характер и свято Му име да бъде споменавано с почитание и тържественост.

4. „Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си дела, а на седмия ден, който е събота на Господа твоя Бог, да не вършиш никаква работа, ни ти, ни синът ти, ни дъщеря ти, ни слугата ти, ни слугинята ти, ни добитъкът ти, нито чужденецът, който е отвътре вратите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко що има в тях, а на седмия ден си почина; затова Господ благослови съботния ден и го освети.”

Съботата не е въведена като нова институция, тя бе установена при сътворението. Трябва да я помним и пазим в памет на делото на Създателя. Тя посочва Бога като Творец на небесата и на земята и отличава истинския Бог от фалшивите богове. Всички, които пазят седмия ден, показват с този си акт, че са поклонници на Бога. Така Съботата е знак за верността на човека към Бога до тогава, докогато на земята има хора, които да Му служат. Четвъртата заповед - единствената от всичките десет, споменава и името, и титлата на Законодателя. Тя единствена показва чрез чий авторитет е даден законът. Тя съдържва Божият печат върху Неговия закон и доказва автентичността и задължителната му сила.

Бог е дал на хората шест дни, в които изисква да работят и да вършат личните си дейности. Дела на помощ и милост се допускат в събота. За болните и страдащите трябва да се прижим по всяко време, но в събота неналежачата работа трябва стриктно да се избягва.

„Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята си воля в светия Ми ден, и наречеш съботата на слада, свята на Господа, почитаема, и Го почиташ, като не следваш в нея своите си пътища и не търсиш своето си удоволствие...”. Забраната не свършва тук: „...и не говориш своите си думи”, казва пророкът (Исаия 58:13). На хора, които в събота обсъждат делови въпроси или съставят делови планове, Бог гледа като на действително извършващи

делова работа. За да пазим съботата свято, не трябва дори да допускаме умовете ни да се занимават с неща от светски характер. А заповедта включва всички хора, които се намират отвътре вратите ни. По време на светите часове, обитателите на дома трябва да оставят настрана светските си и делови работи. Всички трябва да се обединят, за да почетат Бога, отдавайки Му с готовност служба в Неговия свят ден.

5. „Почитай баща си и майка си, за да се продължават дните ти на земята, която ти дава Господ, твоя Бог.”

Родителите имат право на такава любов и уважение, каквито човек не дължи на никое друго лице. И който отхвърля законния авторитет на родителите си, отхвърля Божия авторитет. Петата заповед изисква децата не само да отдават уважение на родителите си и да ги слушат, но също да им оказват любов и нежност, да облекчават грижите им, да пазят репутацията им и да им подпомагат и утешават на старини.

6. „Не убивай.”

Всички дела на несправедливост, които целят да съкратят живота, духът на омраза и отмъщение или отдаването на някаква страст, която води до дела, увреждащи другите, или дори ни кара да им желаем зло (защото, „който мрази брата си е човекоубиец” - 1 Йоан. 3:15); самолюбивото пренебрегване на грижите за нуждаещите се и страдащите, всяко себеугаждане или ненужно лишение, или пък прекалена работа, която води до увреждане на здравето - всичко това в по-малка или по-голяма степен нарушава шестата заповед.

7. „Не прелюбодействай.”

Тази заповед забранява не само нечисти действия, но и чувствени помисли и желания или каквато и да е практика, която води до възбуждането им. Чистота се изисква не само във външния живот, но и в тайните намерения и чувства на сърцето. Христос, Който поучаваше за далеч простиращата се задължителност на Божия закон, заяви, че злата мисъл или злият поглед са също така грях, както и беззаконното действие.

8. „Не кради.“

Тази забрана включва грехове в обществения и личния живот. Осмата заповед осъжда отвлечането на хора и поробването им, забранява завоевателни войни. Осъжда кражбата и грабежа. Изисква стриктно благочестие в най-малките подробности на житейските дела. Забранява алчността в търговията и изисква честно изплащане на дългове и заплати. Тя заявява, че всеки опит да се извлече полза от нечие невежество, слабост или нещастие, се отбелязва в небесните книги като измама.

9. „Не свидетелствай лъжливо против ближния си.“

Говоренето на неверни неща от каквото и да е естество; всеки опит или намерение за измама на нашия ближнен са включени тук. И намерението да се измами съдържка лъжа. С поглед, с движение на ръката и с израз на лицето може да се излъже също така сполучливо, както и с думи. Всяко съзнателно преувеличаване, всеки намек или инсинуация, предназначени да създадат погрешно или преувеличено впечатление са лъжа. Това предписане забранява всяко усилие да увреди репутацията на нашия ближнен с фалшиво представяне или зла догадка, с клевета или клякка. Дори преднамереното прикриване на истината, от което могат да настъпят вреди за другите, е нарушение на деветата заповед.

10. „Не пожелавай къщата на ближния си; не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито осела му, нито какво да е нещо, което е на ближния ти.“

Десетата заповед удря в самия корен на всички грехове - забранява егоистичното пожелаване, от което произлиза грешното действие. Който в послушание към Божия закон се въздържа да се отдава дори на грешно пожелаване на нещо, което принадлежи на друг, няма да бъде виновен за грешна постъпка към ближните си.

Такава бяха светите предписания на Декалога, изговорени сред гръм и пламъци на планината Синай и с чужда изява на силата и величието на славния Законодател. Бог възве-

сти Своя закон сред сцени на сила и слава, които Божият народ никога да не забрави. Неговите люде трябваше да бъдат убедени в необходимостта от дълбока почит към Автора на закона, Създагеля на небето и земята. Той желае да покаже и на всички хора светостта, важността и непреходността на Своя закон.

Господ казва:

„Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди.“ - Йоан 14:15.

„И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му. Който казва: Познавам Го, а заповедите Му не пазя, лъжец е, и истината не е в него.“ - 1 Йоан. 2:3,4.

„По това познаваме, че любим Божиите чада, когато любим Бога и изпълняваме Неговите заповеди, защото ето що е любов към Бога: да пазим Неговите заповеди; а заповедите Му не са тежки. Защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света;“ - 1 Йоан. 5:2-4.

Бог произнесе на планината Синай Десетте заповеди със СВОЯ ГЛАС, написа ги ЛИЧНО на две каменни плочи и нареди на Мойсей да ги постави на НАЙ-СВЯТОТО място - в ковчега на завета - Изход 40:21.

Исус Христос обобщи закона в две големи заповеди: „**Да възлюбим Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум** (това е обобщение на първите 4 заповеди) **и ближния си както себе си** (останалите 6 заповеди)“ - Магей 22:35-40.

Божият морален закон отразява характера на Бога и в основата му е ЛЮБОВТА. Той е ВЕЧЕН и НЕПРОМЕНИМ като своя Автор. Сам Исус Христос заявява: „**Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона и пророците; не съм дошъл да разруша, но да изпълня. Защото истина ви казвам: докле премине небето и земята, ни**

една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне” - Матей 5:17,18.

Божият закон е НЕДЕЛИМ и ВСИЧКИ ЗАПОВЕДИ са ЕДНАКВО ВАЖНИ, „Защото, който опази целия закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко” - Яков 2:10.

„Всичкото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата; за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено приготвен за всяко добро дело.”
(2Тимотей 3:16-17).

„Защото Божието слово е живо, деятелно, по-остро от всеки меч, остър и от двете страни, пронизва до разделяне душата и духа, ставите и мозъка, и издирва помислите и намеренията на сърцето” (Евреи 4:12).

